

Sygn. akt: II AKa 446/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Beata Basiura
Sędziowie	SSA Marek Charuza SSA Wiesław Kosowski (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 roku sprawy

1. **M. N.s.** P.i H., ur. (...)w K.,

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i inne;

2. **P. H.s.** G.i Z., ur. (...)w W.,

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne;

3. **D. M.s.** H.i B., ur. (...)w Z.,

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i z art. 65 § 1 k. i inne;

4. **D. T. (1)** s. W. i B., ur. (...) w Z.,

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne;

5. **M. K. (1)** s. K. i H., ur. (...) w B.,

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.;

6. **A. Z.** s. A. i H., ur. (...) w T.,

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.;

7. **A.A.**, s. R.i D., ur. (...)w Z.,

oskarżonego z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 158 § 2 k.k.;

8. **W. Z.** s. A. i H., ur. (...)

w R.,

oskarżonego z art. 291 § 1 k.k.;

9. **M. R.**s. J.i B., ur. (...)w Z.,

oskarżonego z art. 291 § 1 k.k.;

10. **S. G.** s. Z. i I., ur. (...)

w K.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne;

na skutek apelacji prokuratora odnośnie wszystkich oskarżonych,

za wyjątkiem oskarżonego M. K. (1)

oraz obrońców oskarżonych M. N., P. H., D. T. (1), M. K. (1) i S. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 23 maja 2014 roku,

sygn. akt II K 19/12

1. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie:

-.

- oskarżonego M. N. w punktach 2,3,5 i 7,
- oskarżonego P. H. w punktach 16,23,24 i 27,
- oskarżonego D. M. w punktach 33 i 41,
- oskarżonego D. T. (1) w punktach 47 i 50,
- oskarżonego A. Z. w punkcie 62,
- oskarżonego A.A. w punkcie 63,
- oskarżonego S. G. w punkcie 75

i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie;

2. zmienia zaskarżony wyrok:

- odnośnie oskarżonego M. N. w punkcie 1, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.,
- odnośnie oskarżonego D. M. w punkcie 32, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.

- odnośnie oskarżonych M. N.w punktach 6,8 i 9, P. H.w punktach 14,15,17,18,21,22 i 26 oraz D. M.w punktach 35,38,39 i 40, poprzez wprowadzenie do opisów przypisanych oskarżonym w tych punktach czynów słów „o charakterze zbrojnym” dla określenia grupy przestępczej,
 - odnośnie oskarżonego D. M.w punktach 36 i 37 poprzez zastąpienie słów „z R. N.” słowami „z inną ustaloną osobą”;
3. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 446/14

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że:

- I. w okresie od czerwca 2000 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku w G. i innych miejscowościach woj. (...), brał udział wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z D. M. i D. T. (1), w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, to jest o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.,
- II. w dniu 3 czerwca 2000 roku, w T., chcąc aby S. G. dokonał czynu zabronionego w postaci zabójstwa, swoim zachowaniem ułatwił mu to, poprzez przewiezienie samochodem marki B., a następnie wyjęcie z niego i podanie ww., pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, wraz z ostrą amunicją w ilości co najmniej 7 sztuk, tak że S. G., który działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia, oddał z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, w kierunku grupy ludzi, i godził w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1) i J. Ś., spowodował u A. G. (1) obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej klatki piersiowej po stronie prawej z uszkodzeniem prawego gruczołu piersiowego, prawego płuca, przepony prawej oraz w wyniku penetracji pocisku do jamy brzusznej, rozerwania prawego płata wątroby, powodując u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej, długotrwałej choroby, realnie zagrażającej życiu, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął w wyniku szybko i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,
- III. w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzucie II, chcąc aby S. G. dokonał czynu zabronionego w postaci zabójstwa, swoim zachowaniem ułatwił mu to, poprzez przewiezienie samochodem marki B., a następnie wyjęcie z niego i podanie ww., pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, wraz z ostrą amunicją w ilości co najmniej 7 sztuk, tak że S. G., który działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia, oddał z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, w kierunku grupy ludzi, i godził w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1) i J. Ś., powodując u J. Ś. obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej powierzchni bocznej uda prawego z trzema pociskami umiejscowionymi w trzonie uda prawego oraz masywnego obrzęku uda prawego, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ruchu na okres powyżej 7 dni, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął w wyniku szybko i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, to jest o przestępstwo

z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i w zw. z art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k.,

IV. w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzutach II i III, posiadał – bez wymaganego zezwolenia – broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, a także amunicję do tegoż w ilości co najmniej 7 sztuk, to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

V. w kwietniu 2006 roku, w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem wysyłanych drogą telefoniczną krótkich wiadomości tekstowych, grożąc zamachem na życie M. K. (2) i K.K., doprowadził M. K. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie 170.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 maja 2003 roku, sygnatura akt (...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 23 czerwca 2004 roku, sygnatura akt (...), m.in. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 9 sierpnia 2004 roku do dnia 23 sierpnia 2005 roku, to jest o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VI. na przestrzeni 2006 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji poprzez umożliwienie zatrudnienia kobiet w agencjach towarzyskich, a także czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 2.400 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „V”, to jest o przestępstwo z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

VII. w II połowie 2006 roku, w G. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z P. H., D. M. i inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., czynił przygotowania do pozbawienia wolności A. G. (2), w celu przetrzymywania jej w charakterze zakładnika i wyłudzenia okupu w wysokości 1 miliona złotych od J. G., w ten sposób, że dokonywał obserwacji miejsca zamieszkania ww., zgromadził niezbędne przedmioty, mające być wykorzystane podczas porwania w postaci broni palnej, kominiarek, kradzionych samochodów, a nadto przekazał pieniądze na wynajęcie domu, przeznaczonego do przetrzymywania zakładniczki, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „V”, to jest o przestępstwo z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

VIII. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. H., D. M., D. T. (1), G.G., M. K. (1), A. Z. a także z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrał im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysternę z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie (...), to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IX. w czasie wskazanym powyżej, w Z., działając wspólnie i w porozumieniu

z D. M., P. H. i D. T. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., używając broni palnej, siekier, styli od kilofa, usiłowali pobić T. D., w ten sposób, że podjechali kilkukrotnie, pod miejsce jego pracy, dyskotekę (...), zabierając ze sobą wskazane powyżej przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieobecność w tym miejscu pokrzywdzonego, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „V”, to jest o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. H. został oskarżony o to, że:

X. w okresie od czerwca 2000 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku w G. i innych miejscowościach woj. (...), założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, w skład której wchodził m.in. M. N., D. M., D. T. (1), to jest o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.,

XI. na przełomie miesięcy maja i czerwca 2001 roku, w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie lub zdrowie, usiłował doprowadzić M. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 10.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który nie przekazał mu żądanej kwoty pieniędzy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 16 stycznia 1996 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 210 § 1 d. k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 3 d. k. k. w zw. z art. 36 § 2 i 3 k.k., m.in. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 marca 1995 do dnia 22 stycznia 1998 roku, w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 30 kwietnia 1997 roku, sygnatura akt (...), to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XII. w czerwcu 2001 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, polecił D. M., A.A. i innym ustalonym osobom, pobicie M. O., przy użyciu niebezpiecznych narzędzi w postaci stalowych, metrowych, rur, na skutek czego w dniu 8 czerwca 2001 roku, w K., pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i tułowia, ran tłuczonych głowy w okolicy skroniowej prawej i ciemieniowej oraz rany tłuczonej ucha prawego z rozerwaniem małżowiny usznej, co spowodowało rozstrój jego zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XI”, to jest o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XIII. we wrześniu 2001 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, polecił D. M. i K. F. zniszczenie, poprzez podpalenie, samochodu pomocy drogowej, należącego do T. Z., w wyniku czego, w dniu 12 września 2001 roku w miejscowości B.- woj. (...)- ww., poprzez wlanie benzyny do kabiny pojazdu i jej podpalenie, dokonali zniszczenia samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), powodując straty w wysokości 50.000 złotych na szkodę T. Z., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XI”, to jest o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XIV. w I kwartale 2002 roku, w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg, przekazując D. M., fałszywe pieniądze – euro - w postaci banknotów w różnych nominałach, w łącznej kwocie 1.000 euro, przy czym z popełnienia

przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XI”, to jest o przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XV. w dniu 1 kwietnia 2004 roku w T., korzystając z pomocy innej ustalonej osoby, polegającej na przekazaniu przez nią, do Sądu Okręgowego w G., za pomocą telefonu, fałszywej informacji o podłożeniu ładunku wybuchowego w budynku tegoż sądu, wywarł wpływ na czynności urzędowe Sądu Okręgowego w (...), uniemożliwiając tym samym odbycie się rozprawy o sygnaturze akt (...), w której występował jako oskarżony, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 maja 2003 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 245 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie m.in. od 13 grudnia 1999 roku do 29 marca 2001 roku, to jest o przestępstwo z art. 232 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVI. w dniu 28 maja 2004 roku w T., korzystając z pomocy innej ustalonej osoby, polegającej na przekazaniu przez nią, do Sądu Okręgowego w G., za pomocą telefonu, fałszywej informacji o podłożeniu ładunku wybuchowego w budynku tegoż sądu, wywarł wpływ na czynności urzędowe Sądu Okręgowego w G., uniemożliwiając tym samym odbycie się rozprawy o sygnaturze akt (...), w której występował jako oskarżony, w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie „XV”, to jest o przestępstwo z art. 232 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XVII. w okresie od 2004 roku do pierwszej połowy 2009 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 1.000 złotych tygodniowo, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 marca 2005 roku, sygnatura akt (...), m.in. za przestępstwa: z art. 204 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii m.in. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które odbył w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej powyższym wyrokiem, m.in. w okresie od 12 marca 2002 roku do 9 sierpnia 2004 roku, to jest o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XVIII. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., D. M., D. T. (1), G.G., M. K. (1), A. Z., a także z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrał im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysterne z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XVII”, to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XIX. w czasie wskazanym powyżej, w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., D. M. i D. T. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, używając broni palnej, siekier, styli od kilofa, usiłowali pobić T. D., w ten sposób, że podjechali kilkakrotnie, pod miejsce jego pracy, dyskotekę (...), zabierając ze sobą wskazane powyżej przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieobecność w tym miejscu pokrzywdzonego, działając w warunkach

powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XVII”, to jest o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XX. we wskazanym powyżej miejscu i czasie, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną, krótką, pistolet o nieustalonej marce, to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

XXI. w II połowie 2006 roku, w G.i B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., D. M., a także z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, czynił przygotowania do pozbawienia wolności A. G. (2), w celu przetrzymywania jej w charakterze zakładnika i wyłudzenia okupu w wysokości 1 miliona złotych od J. G., w ten sposób, że dokonywał obserwacji miejsca zamieszkania ww., ustalił podział ról, zgromadził niezbędne przedmioty, mające być wykorzystane podczas porwania w postaci broni palnej, kominiarek, kradzionych samochodów, a nadto wynajął dom w nieustalonej miejscowości pod O., przeznaczony do przetrzymywania zakładniczki, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XVII”, to jest o przestępstwo z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XXII. w okresie sierpnia – września 2009 roku, w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, poprzez groźbę pobicia, użycie przemocy w postaci szarpania, chciał zmusić M. J. (1) do wydania koparko-ładowarki marki V., wartości co najmniej 200.057 złotych, pochodzącej z kradzieży z włamaniem w nocy z 5 na 6 sierpnia 2009 roku, w Z., w której posiadaniu był ww., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XVII”, to jest o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XXIII. we wskazanym powyżej czasie, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, przyjął od ustalonej osoby pieniądze w kwocie 5.000 złotych, pochodzące ze sprzedaży koparko-ładowarki marki V., wartości 200.057 złotych, wiedząc, iż pochodzi z kradzieży z włamaniem w nocy z 5 na 6 sierpnia 2009 roku, w Z. na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., Al. (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XVII”, to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.

D. M. został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od czerwca 2000 roku do dnia 4 listopada 2009 roku w G. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. N. i D. T. (1), w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, to jest o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.,

XXV. w dniu 8 czerwca 2001 roku, w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., na jego polecenie, wspólnie i w porozumieniu z A.A. i z innymi ustalonymi osobami, brał udział w pobiciu M. O., przy użyciu niebezpiecznych narzędzi, zadając uderzenia pokrzywdzonemu stalową rurą o długości jednego metra, na skutek czego ww. pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i tułowia, ran tłuczonych głowy w okolicy skroniowej prawej i ciemieniowej oraz rany tłuczonej ucha prawego z rozerwaniem małżowiny usznej, co spowodowało rozstrój jego zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia

skutków określonych w art. 156 § 1 k.k., działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Wojewódzkiego wK.z dnia

8 września 1994 roku, sygnatura akt (...), za czyn z art. 210 § 2 k.k. z 1969 roku, na karę m.in. 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył od 24 marca 1994 roku do 12 kwietnia 1995 roku, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Z.z dnia 23 stycznia 1998 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 210 § 1 i art. 156 § 1 i 158 § 1 w zw. z art. 60 § 1 k.k. z 1969 roku, na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 20 sierpnia 1997 roku do 28 kwietnia 2000 roku, to jest o przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XXVI. w okresie od października 2001 roku do końca 2006 roku, za wyjątkiem 7 grudnia 2001 roku, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną różnych typów i marek, w tym pistolet marki CZ wraz z amunicją o nieustalonej ilości, to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

XXVII. w I kwartale 2002 roku, w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., wspólnie i w porozumieniu z P. H., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puścił w obieg, przekazując innej osobie, fałszywe pieniądze – euro - w postaci banknotów w różnych nominałach, w łącznej kwocie 1.000 euro, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXV”, to jest o przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XXVIII. w dniu 6 kwietnia 2006 roku (uwaga Nowakowski mówi, że przekazanie okupu nastąpiło kilka dni później) w M., działając wspólnie

i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uprowadziłK.K.

w ten sposób, że pozorując policyjną kontrolę drogową i używając wobec niej przemocy poprzez popychanie, wciągnął ją do samochodu marki V. (...), aby przetrzymywać ją w charakterze zakładnika, w celu zmuszenia jej męża M. K. (2) do zapłacenia okupu w kwocie 200.000 (uwaga N.mówi, że dostali 175 tys złotych za jej uwolnienie, jednak zamierzonego celu nie osiągnął

z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej, jednocześnie zabrał w celu przywłaszczenia dokumenty w postaci prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego, wystawione na nazwisko pokrzywdzonej oraz portfel z gotówką w wysokości 100 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ramach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokami opisanymi w zarzucie „XXV”, a nadto wyrokiem Sądu Rejonowego wG.z dnia 11 lipca 2002 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 158 § 1 w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 9 grudnia 2002 roku do 9 czerwca 2004 roku, to jest o przestępstwo z art. 252 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art.

64 § 2 k.k.,

XXIX. w kwietniu 2006 roku, w G., działając wspólnie i w porozumieniu

z M. N., a także z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem wysyłanych drogą telefoniczną krótkich wiadomości tekstowych, grożąc zamachem na życie M. K. (2) i K.K., doprowadził M. K. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie 170.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ramach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXVIII”, to jest

o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

XXX. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku,

w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. H., M. N., D. T. (1), G.G., M. K. (1), A. Z., a także z inną ustaloną osobą,, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej

i kierowanej przez P. H., groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrał im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysterne z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXVIII”, to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXXI. w czasie wskazanym powyżej, w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., P. H. i D. T. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., używając broni palnej, siekier, styli od kilofa, usiłowali pobić T. D., w ten sposób, że podjechali kilkakrotnie, pod miejsce jego pracy, dyskotekę (...), zabierając ze sobą wskazane powyżej przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieobecność w tym miejscu pokrzywdzonego, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXVIII”, to jest o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i z art. 65 § 1 k.k.,

XXXII. na przestrzeni 2006 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby, otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 3.400 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXXIII”, to jest o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.,

XXXIII. w II połowie 2006 roku, w G. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., P. H. i z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., czynił przygotowania do pozbawienia wolności A. G. (2), w celu przetrzymywania jej w charakterze zakładnika i wyłudzenia okupu w wysokości 1 miliona złotych od J. G., w ten sposób, że dokonywał obserwacji miejsca zamieszkania ww., ustalił podział ról, zgromadził niezbędne przedmioty, mające być wykorzystane podczas porwania w postaci broni palnej, kominiarek, kradzionych samochodów, a nadto wynajął dom w nieustalonej miejscowości pod O., przeznaczony do przetrzymywania zakładniczki, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „XXXIII”, to jest o przestępstwo z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

D. T. (1) został oskarżony o to, że:

XXXIV. w okresie od czerwca 2006 roku do dnia 16 grudnia 2010 roku w G. i innych miejscowościach woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. N. i D. M., w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, to jest o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.,

XXXV. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., P. H., D. M., G. G., M. K. (1), A. Z., a także z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrał im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysterne z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXXVI. w tym samym dniu, jak w zarzucie „XXXV”, w Z. posiadał – bez wymaganego zezwolenia – jedną jednostkę broni palnej, pistolet CZ, to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

XXXVII. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od czerwca 2006 roku do końca grudnia 2006 roku, w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., P. H. i D. M., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., używając broni palnej, siekier, styli od kilofa, usiłowali pobić T. D., w ten sposób, że podjechali kilkakrotnie, pod miejsce jego pracy, dyskotekę (...), zabierając ze sobą wskazane powyżej przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na nieobecność w tym miejscu pokrzywdzonego, to jest o przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. T. został oskarżony o to, że:

XXXVIII. w okresie od 2004 roku do I połowy 2009 roku, w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez kobiety prostytucji, otrzymując z tego tytułu kwotę około 1.000 złotych tygodniowo, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. K. (1) oraz A. Z. zostali oskarżeni o to, że:

XXXIX. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w W., działając wspólnie i w porozumieniu, a także z P. H., M. N., D. T. (1) i D. M., a nadto z inną ustaloną osobą, groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrali im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysternę z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego, to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

A.A. został oskarżony o to, że:

XL. w dniu 8 czerwca 2001 roku, w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., na jego polecenie, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w pobiciu M. O., przy użyciu niebezpiecznych narzędzi, zadając uderzenia pokrzywdzonemu stalową rurą o długości jednego metra, na skutek czego ww. pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i tułowia, ran tłuczonych głowy w okolicy skroniowej prawej i ciemieniowej oraz rany tłuczonej ucha prawego z rozerwaniem małżowiny usznej, co spowodowało rozstrój jego zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k., to jest o przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XLI. w okresie od 3 czerwca 2000 roku do 8 czerwca 2001 roku, w G., T. i innych miastach województwa (...), brał udział, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, to jest o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.

W. Z. został oskarżony o to, że:

XLII. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w K., przyjął pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 15.000 złotych, pochodzące ze sprzedaży cysterny z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, wiedząc przy tym, że pochodzi z przestępstwa rozboju, dokonanego wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości przez inne osoby, działające wspólnie i w porozumieniu, to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

M. R. został oskarżony o to, że:

XLIII. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w Z., nabył cysternę z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, wiedząc, że pochodzi z przestępstwa rozboju, dokonanego we wskazanym powyżej czasie, w W., wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości przez inne ustalone osoby, działające wspólnie i w porozumieniu, to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

K. F. został oskarżony o to, że:

XLIV. w dniu 12 września 2001 roku, roku w miejscowości B.- województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. M., zniszczył poprzez podpalenie, to jest wlanie benzyny do kabiny pojazdu i jej podpalenie, samochód pomocy drogowej, marki M. (...)o nr rej.

(...), powodując straty w wysokości 50.000 złotych na szkodę T. Z., to jest o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

S. G. został oskarżony o to, że:

XLV. w dniu 3 czerwca 2000 roku, w T., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, oddając z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów

z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm,

w kierunku grupy ludzi, i godząc w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1) i J. Ś., spowodował u A. G. (1) obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej klatki piersiowej po stronie prawej z uszkodzeniem prawego gruczołu piersiowego, prawego płuca, przepony prawej oraz w wyniku penetracji pocisku do jamy brzusznej, rozerwania prawego płata wątroby, powodując u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej, długotrwałej choroby, realnie zagrażającej życiu, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął w wyniku szybko

i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 16 lutego 1998 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 210 § 1 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. przy zast. art. 10 § 2 d.k.k. m.in. na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 listopada 1997 roku do dnia 1 grudnia 1999 roku, w ramach kary łącznej

3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w R.z dnia 18 marca 1999 roku, sygnatura akt (...)to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLVI. w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzucie I, działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, oddając z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, w kierunku grupy ludzi, i godząc w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1)

i J. Ś., spowodował u J. Ś. obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej powierzchni bocznej uda prawego z trzema pociskami umiejscowionymi w trzonie uda prawego oraz masywnego obrzęku uda prawego, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ruchu na okres powyżej 7 dni, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął w wyniku szybko i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie „I”, to jest o przestępstwo

z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XLVII. w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzutach I i II, posiadał – bez wymaganego zezwolenia – broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, a także amunicję do tegoż w ilości co najmniej 7 sztuk, to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

XLVIII. na początku 2006 roku, nie później niż do 16 marca tego roku, w M., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czynił przygotowania do uprowadzenia K.K., w celu zmuszenia jej męża M. K. (2) do zapłacenia okupu w kwocie 200.000 złotych za jej uwolnienie, w ten sposób, że obserwował miejsce zamieszkania pokrzywdzonych, ustalał godziny w których wychodzą z domu i o której do niego wracają, zgromadził przedmioty do tego służące, a to kamizelki odblaskowe i czapki z napisem (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym na karę 1 roku pozbawienia wolności mocą wyroku Sądu Rejonowego w G.z dnia 11 lipca 2002 roku, sygnatura akt(...), za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą odbył w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 28 października 2002 roku, sygnatura akt (...), w okresach od 1 lipca 2000 roku do 2 lipca 2000 roku oraz od 10 października 2000 roku do 8 grudnia 2003 roku, to jest o czyn z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XLIX. w okresie od czerwca 2000 roku do 13 maja 2010 roku w G., T. i innych miejscowościach województwa (...), brał udział wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, to jest o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 19/12 **oskarżonego M. N.:**

- w pkt 1 uznał za winnego tego, że w okresie od co najmniej czerwca 2000 roku do co najmniej listopada 2009 roku w G.i innych miejscowościach woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założył i kierował P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, mieniu, porządkowi publicznemu, w skład której wchodził D. M.oraz inne ustalone osoby czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999 roku) i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 2 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 3 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 4 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzutach II i III” i dodając w to miejsce „w dniu 3 czerwca 2000 roku w T.”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- w pkt 5 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

- w pkt 6 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił je latem 2006 r., eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz słowa „w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” a także słowa „działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w punkcie V” i dodając w to miejsce, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego wG.z dnia 15.11.2005r w sprawie (...)za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które połączone i orzeczono jako karę łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary jednostkowe odbywał w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym przez Sąd Okręgowy w G.w sprawie (...), między innymi w okresie od 8.07.2002 r. do 23.08.2005 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 7 na podstawie art. 17 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umarzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 8 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwiska „(...)”, eliminując słowa „a także inną ustaloną osobą”, dodając w to miejsce słowa „M. W., który za popełnienie tego przestępstwa został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w W.w sprawie sygn. (...)i innymi osobami”, eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym” a także słowa „działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego w punkcie V” i dodając w to miejsce, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w G.z dnia 15.11.2005r w sprawie(...)za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które połączone i orzeczono jako karę łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary jednostkowe odbywał w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym przez Sąd Okręgowy w G.w sprawie (...), między innymi w okresie od 8.07.2002 r. do 23.08.2005 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 50 zł;
- w pkt 9 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz „broni palnej, styli od kilofów”, a także nazwisko (...)i wpisując w to miejsce „inną ustaloną osobą” oraz dodając w zakresie powrotu do przestępstwa, że zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w G.z dnia 13 maja 2003 roku, sygnatura akt(...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 23 czerwca 2004 roku, sygnatura akt (...), m.in. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 9 sierpnia 2004 roku do dnia 23 sierpnia 2005 roku, kara ta została objęta karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w G.w sprawie (...), czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. , w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- w pkt 10 na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył w/w oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 4, 6, 8 i 9 sentencji wyroku i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 11 na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 6 sentencji wyroku przez w/w oskarżonego w kwocie 2400 zł;
- w pkt 12 na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie 10 sentencji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 9 lipca 2012 r.;
- w pkt 13 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 5, art. 6 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 1600 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie **oskarżonego P. H.:**

- w pkt 14 w ramach czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, uznał winnym tego, że w okresie od co najmniej czerwca 2000 roku do co najmniej listopada 2009 roku w G.i innych miejscowościach woj. (...), założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, mieniu, porządkowi publicznemu, w skład której wchodził M. N., D. M. oraz inne ustalone osoby czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r) i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 15 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” i ustalając w miejsce wskazanej w opisie daty popełnienia czynu „ na przełomie miesiący maja i czerwca 2001r”, że czyn został popełniony „ w okresie kwietnia – maja 2001r”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 16 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 17 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz zastępując słowa „dokonali zniszczenia samochodu” słowami „dokonali uszkodzenia samochodu”, a także ustalając wartość strat w miejsce „w wysokości 50.000 zł”, na „w wysokości co najmniej 1000 zł”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 18 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił go w 2002r, przed 12.03.2002r, eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz zastępując słowa „puścił w obieg” słowami „przyjął w celu puszczenia w obieg”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

- w pkt 19 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 232 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 232 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 20 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 232 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 232 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 21 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił go w okresie co najmniej od czerwca 2006r do co najmniej końca 2008r, eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz zastępując słowa „otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 1000 zł tygodniowo”, słowami „otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 10000 zł”, oraz dodając, że karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oskarżony odbywał w okresach od 12.03.2002 r. do 9.08.2004 r. i od 26.10.2004 r. do 29.05.2006 r., czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 22 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwiska (...), eliminując z opisu słowa „a także inna ustalona osoba” i dodając w to miejsce słowa „M. W., który za popełnienie tego przestępstwa został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w W.w sprawie sygn. (...)i innymi osobami”, eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz dodając w zakresie powrotu do przestępstwa, że karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oskarżony odbywał w okresach od 12.03.2002r do 9.08.2004r i od 26.10.2004r do 29.05.2006r, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 50 zł;
- w pkt 23 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz „używając broni palnej, siekier, styli od kilofa” i „zabierając ze sobą wskazane powyżej przedmioty” oraz ustalił, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 24 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 25 na podstawie art. 17 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umarzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 26 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz dodając w zakresie powrotu do przestępstwa, że karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oskarżony odbywał w okresach od 12.03.2002r do 9.08.2004r i od 26.10.2004r do 29.05.2006r, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art.

191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- w pkt 27 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 28 na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył w/w oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 26 sentencji wyroku i wymierzył mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 29 na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 21 sentencji wyroku przez oskarżonego P. H. w kwocie 10000 zł;
- w pkt 30 na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył w/w oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie 28 sentencji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 grudnia 2010 r. do dnia 23 maja 2014r.;
- w pkt 31 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 5, art. 6 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 1800 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego;

Powyżej opisanym wyrokiem Sąd I instancji **oskarżonego D. M.:**

- w pkt 32 w ramach czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2000 roku do początku listopada 2009 roku w G.i innych miejscowościach woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założył i kierował P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, mieniu, porządkowi publicznemu, w skład której wchodził M. N. oraz inne ustalone osoby czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r) i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. stosując art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł;
- w pkt 33 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz „na jego polecenie” i nazwisko (...), a także „przy użyciu niebezpiecznych narzędzi” oraz ustalił, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 34 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. stosując art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł;
- w pkt 35 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXVII części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił go w 2002 r., przed 12.03.2002 r., eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz zastępując słowa „puścił w obieg” słowami „przyjął w celu puszczenia w obieg”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. stosując art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;

- w pkt 36 w ramach czynu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w dniu 6 kwietnia 2006r w M., działając wspólnie i w porozumieniu z R. N., oraz M. J. (1) i W. B., przy czym dwaj ostatni zostali prawomocnie skazani za ten czyn wyrokiem Sądu Okręgowego w K.z dnia 16.11.2012r w sprawie (...), wziął zakładnika uprowadzając K.K. w ten sposób, że M. J. (1) i W. B. pozorując policyjną kontrolę drogową i używając wobec niej przemocy poprzez popychanie, wciągnęli ją do samochodu marki V. (...), aby przetrzymywać ją w charakterze zakładnika, w celu zmuszenia jej męża M. K. (2) do zapłacenia okupu w kwocie 200.000 złotych za jej uwolnienie, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, nadto zarzucanego czynu dopuścił się w ramach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokami opisanymi w zarzucie „XXV”, a nadto wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 11 lipca 2002 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 158 § 1 w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 9 grudnia 2002 roku do 9 czerwca 2004 roku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 19.04.2010r) w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. stosując art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 37 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „M. N., a także innymi ustalonymi osobami” i zastępując je słowami „R. N., M. J. (1) i W. B.”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. stosując art. 60 § 4 k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 38 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwiska (...), eliminując z opisu słowa „a także inną ustaloną osobą” i dodając w to miejsce słowa „M. W., który za popełnienie tego przestępstwa został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w W.w sprawie sygn. (...) i innymi osobami”, oraz eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym” czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. stosując art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności;
- w pkt 39 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXI części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym”, „broni palnej, styli od kilofów” oraz nazwisko (...) i wpisując w to miejsce „inną ustaloną osobą”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. , w zw. z art. 64 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. stosując art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł ;
- w pkt 40 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXII części wstępnej wyroku, ustalając, że popełnił je latem 2006r, eliminując z opisu czynu słowa „o charakterze zbrojnym” oraz słowa „w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” a także słowa „nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, opisanego w zarzucie XXXIII” oraz zmieniając wartość uzyskanej korzyści majątkowej z „nie mniejszej niż 3400 złotych” na „nie mniejszej niż 4800 złotych” czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. stosując art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. oraz na podstawie art.

33 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł;

- w pkt 41 na podstawie art. 17 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umarzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XXXIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym” i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 42 na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec w/w oskarżonego w sentencji wyroku w punktach 35, 36, 37, 38 i grzywny orzeczone w punktach 32, 34, 39, 40 i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 20 zł;
- w pkt 43 na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 37 sentencji wyroku przez w/w oskarżonego w kwocie 75000 zł;
- w pkt 44 na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 40 sentencji wyroku przez w/w oskarżonego w kwocie 1200 zł;
- w pkt 45 na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w/w oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty i obciążył nimi Skarbu Państwa;
- w pkt 46 na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P.kwotę 5756,40, w której zawarty jest podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu oskarżonemu D. M.;

Oskarżonego D. T. (1) Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku:

- w pkt 47 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIV części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 48 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwiska (...), eliminując słowa „a także z inną ustaloną osobą” dodając w to miejsce słowa „M. W., który za popełnienie tego przestępstwa został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w W.w sprawie sygn. (...)i innymi osobami”, eliminując z opisu czynu słowa „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H.” i „przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu” czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 50 zł;
- w pkt 49 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXVI części wstępnej wyroku, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- w pkt 50 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XXXVII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym założonej i kierowanej przez P. H.” oraz „broni palnej, siekier” oraz ustalił, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;

- w pkt 51 na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 48 i 49 sentencji wyroku i wymierzył w stosunku do oskarżonego D. T. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 52 na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. T. (1) orzeczonej w punkcie 51 sentencji wyroku na okres próby wynoszący 4 lata;
- w pkt 53 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 4, art. 6 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. zasądził od oskarżonego D. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 1500 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej oskarżonego;

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 19/12 **oskarżonego P. T.:**

- w pkt 54 w ramach czynu opisanego w punkcie XXXVIII części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w okresie 2008r w Z., wspólnie i w porozumieniu z P. H., czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez kobiety prostytutki, otrzymując z tego tytułu kwotę co najmniej 6000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł ;
- w pkt 55 na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wobec w/w oskarżonego kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 54 sentencji wyroku na okres próby wynoszący 3 lata;
- w pkt 56 na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego P. T. w okresie próby pod dozór kuratora;
- w pkt 57 na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 54 sentencji wyroku przez w/w oskarżonego w kwocie 6000 zł;
- w pkt 58 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 420 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego;

Oskarżonego M. K. (1) wyżej wskazanym wyrokiem Sąd Okręgowy w C.:

- w pkt 59 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu nazwiska (...), eliminując słowa „a nadto z inną ustaloną osobą”, dodając w to miejsce słowa „M. W., który za popełnienie tego przestępstwa został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w W.w sprawie sygn. (...)i innymi osobami”, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010 r.) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 50 zł ;
- w pkt 60 na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wobec w/w oskarżonego orzeczonej w punkcie 59 sentencji wyroku na okres próby wynoszący 4 lata;

- w pkt 61 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 1500 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego.

Oskarżonego A. Z. tym samym orzeczeniem Sąd Okręgowy w Częstochowie:

- w pkt 62 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

W stosunku do oskarżonego A.A. Sąd Okręgowy w Częstochowie wyżej opisanym wyrokiem:

- w pkt 63 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie XL części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „o charakterze zbrojnym”, oraz „na jego polecenie”, a także „przy użyciu niebezpiecznych narzędzi” oraz ustalił, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 64 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie XLI części wstępnej wyroku, ustalając, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r) zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 65 na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A.A. kwotę 1320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku **oskarżonego W. Z.**:

- w pkt 66 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;

Oskarżonego M. R. Sąd I instancji tym samym wyrokiem:

- w pkt 67 uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIII części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Częstochowie **oskarżonego K. F.**:

- w pkt 68 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLIV części wstępnej wyroku, zmieniając jego opis przez zastąpienie słowa „zniszczył” słowem „uszkodził”, oraz słów „w wysokości 50.000 zł” słowami „w wysokości co najmniej 1000 zł” czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 1, § 2, § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.06.2010r) wymierzył mu karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł ;
- w pkt 69 na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec w/w oskarżonego w punkcie 68 sentencji wyroku na okres próby wynoszący 3 lata;
- w pkt 70 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od oskarżonego K. F. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 420 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego;

Z kolei **oskarżonego S. G.** Sąd I instancji powyższym wyrokiem:

- w pkt 71 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLV części wstępnej wyroku (odpowiadającemu czynowi nr I z a/o), zmieniając jego opis przez zastąpienie słów: „działając z zamiarem bezpośrednim” słowami „działając z zamiarem ewentualnym” i słów „w kierunku grupy ludzi” słowami „w kierunku wejścia do budynku w którym znajdowali się ludzie” oraz eliminując słowa „ciężkiej, długotrwałej” czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 23.04.2009r) i z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 11 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 72 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVI części wstępnej wyroku (odpowiadającemu czynowi nr II z a/o), zmieniając jego opis przez zastąpienie słów: „działając z zamiarem bezpośrednim” słowami „działając z zamiarem ewentualnym” i słów „w kierunku grupy ludzi” słowami „w kierunku wejścia do budynku w którym znajdowali się ludzie” czym wyczerpał znamiona ustawowe przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 23.04.2009r) i z art. 157 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 9 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 73 uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku (odpowiadającemu czynowi nr III z a/o), czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;
- w pkt 74 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku (odpowiadającemu czynowi nr IV z a/o), zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 75 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w stosunku do w/w oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie XLIX części wstępnej wyroku (odpowiadającemu czynowi nr V z a/o), zmieniając jego opis w ten sposób, że czyn przypisany polega na tym, że oskarżony w okresie od co najmniej czerwca 2000 roku do wiosny 2005 roku w G.i innych miejscowościach woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założył i kierował P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, mieniu, porządkowi publicznemu, w skład której wchodził M. N., D. M. oraz inne ustalone osoby, ustalając, że czyn ten wyczerpuje znamiona ustawowe występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r), zaś kosztami postępowania w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa;
- w pkt 76 na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 71, 72 i 73 sentencji wyroku i wymierzył w stosunku do oskarżonego S. G. karę łączną 12 lat pozbawienia wolności;
- w pkt 77 na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 6 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. zasądził od oskarżonego S. G. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 600 zł i wydatki postępowania w części dotyczącej w/w oskarżonego.

Z wyrokiem tym nie zgodzili się obrońcy oskarżonych P. H., M. N., S. G., D. T. (1) i M. K. (1) zaskarżając go w całości na korzyść swoich klientów, jak też prokurator zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonych M. N., P. H., D. M., D. T. (1), A. Z., A.A., W. Z., M. R. i S. G..

W swej apelacji oskarżyciel publiczny zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, poprzez błędne zastosowanie art. 4 § 1 k.k., w zakresie czynów

z art. 258 § 1 k.k. w zarzutach:

I - M. N.,

XXIV - D. M.,

XLIX - S. G., a także tu zarzucie X - P. H., czyn z art. 258 § 3 k.k., popełnionych tu okresach ustalonych przez sąd meriti, i uznanie, że należy zastosować wobec ww. oskarżonych przepis art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od

17 października 1999 roku, gdy tymczasem występki opisany w cytowanym przepisie jest przestępstwem trwałym i zastosowanie ma przepis art. 258 k.k., zmieniony przez art. 1 pkt 4 ustawy z 16 kwietnia 2004 roku (Dz. U. Nr 93, poz. 889) zmieniającej ustawę Kodeks karny

z dniem 1 maja 2004 roku - zgodnie z brzmieniem art. 1 § 1 k.k.;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów zgromadzonych w zakresie czynu z art. 252 § 3 k.k. popełnionego na szkodę A. G. (2), co miało wpływ na treść orzeczenia wydanego wobec oskarżonego M. N., wobec którego sąd umorzył postępowanie karne o ten czyn (zarzut VII), uznając, bez żadnych podstaw faktycznych, że dobrowolne odstąpienie od realizacji ww. czynu było uzgodnione pomiędzy P. H. a M. N.; powodujący w konsekwencji umorzenie postępowania wobec M. N., wobec bezpodstawnego przyjęcia przez sąd orzekający, że wobec oskarżonego zachodzą przesłanki z art. 17 § 1 k.k., gdy tymczasem zgromadzony materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia D. M. i zeznania R. N. vel N., prowadzą do przeciwnego wniosku, a więc że nie było po stronie oskarżonego dobrowolności przy odstąpieniu od realizacji zaplanowanego przestępstwa;
- art. 366 § 1 k.p.k., polegającą na niewyjaśnieniu okoliczności sprawy w zakresie:
 1. czynu popełnionego na szkodę M. O., poprzez pominięcie dowodu z ponownego, uzupełniającego przesłuchania D. M. na okoliczność użycia metalowych rur, to jest ustalenia m.in. ich wagi, średnicy, grubości ścianek, miejsca ich pochodzenia, co w rezultacie doprowadziło sąd do błędnego uznania, że nie stanowią one niebezpiecznego narzędzia, o jakim mowa w treści art. 159 k.k., czego konsekwencją była dokonana przez sąd zmiana kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych D. M. (XXV - pkt 33 wyroku) i A.A. (XL - pkt 63 wyroku) i umorzenie postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., gdy tymczasem prawidłowa ocena zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego, w szczególności pierwsze zeznania pokrzywdzonego w toku śledztwa, jego obrażenia ciała, uszkodzenia pojazdu, a także wyjaśnienia D. M., prowadzą do wniosku, że in concreto, użyte do popełnienia przestępstwa narzędzia, były narzędziami niebezpiecznymi;
 2. czynu popełnionego na szkodę T. D., poprzez pominięcie dowodu z ponownego przesłuchania (uzupełniającego) oskarżonego D. M., na którego wyjaśnieniach sąd oparł się podczas ustalania stanu faktycznego, na okoliczność użycia styli od kilofów, zakupionych przez tegoż w celu ich użycia podczas planowanego pobicia pokrzywdzonego, celem ustalenia, czy nosiły one cechy niebezpiecznego narzędzia, o jakim mowa w treści art. 159 k.k., to jest ich długości, grubości, wykonania, co w konsekwencji doprowadziło sąd do zmiany kwalifikacji czynu XXXVII (pkt 50 wyroku) zarzuconego D. T. (1) i umorzenia wobec niego postępowania karnego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., poprzez błędne ustalenie, że oskarżony podczas zdarzenia nie miał używać niebezpiecznego narzędzia, którym miał być styl do osadzania kilofa, gdy tymczasem styl taki może być porównany do kija bejsbolowego, który zarówno w judykaturze, jak i doktrynie przedmiotu, jest uważany za niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 159 k.k.;
 3. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez ustalenie w punktach 36 i 37 czynów przypisanych oskarżonemu D. M. z zarzutów XXVII i XXIX, że popełnił je wspólnie

i w porozumieniu z R. N. vel N., podczas gdy wobec tego ostatniego nie zapadło prawomocne rozstrzygnięcie w zakresie w czynów;

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający na niego wpływ:

1. powodujący w konsekwencji uniewinnienie M. N. od popełnienia zarzuconych mu czynów w pkt II i III aktu oskarżenia (pkt 2 i 3 wyroku), poprzez uznanie, że zachowanie M. N. polegające na przewiezieniu swoim samochodem marki B., na miejsce zdarzenia w T., pistoletu maszynowego (...) wraz z ostrą amunicją i podanie jej w czasie zajścia oskarżonemu S. G., nie wypełnia znamion zbrodni mu zarzuconych, gdy tymczasem wnikliwa ocena materiału dowodowego, prowadzi do odmiennej oceny prawnej, zgodnej z oferowaną w akcie oskarżenia;

2. polegający na uznaniu przez sąd meriti, że zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez P. H. nie miała charakteru zbrojnego, co w konsekwencji rzutowało na umorzenie - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - postępowania o czyn z art. 258 § 1 k.k. wobec S. G. - zarzut XLIX (pkt 75 wyroku), a także zmianę opisów czynów wobec:

- oskarżonego M. N.:

I zarzut (1 pkt wyroku)

VI zarzut (6 pkt wyroku)

VII zarzut (7 pkt wyroku)

VIII zarzut (8 pkt wyroku)

IX zarzut (9 pkt wyroku);

- oskarżonego P. H.:

X zarzut (14 pkt wyroku)

XI zarzut (15 pkt wyroku)

XIII zarzut (17 pkt wyroku)

XIV zarzut (18 pkt wyroku)

XVII zarzut (21 pkt wyroku)

XVIII zarzut (22 pkt wyroku)

XIX zarzut (23 pkt wyroku)

XXI zarzut (25 pkt wyroku)

XXII zarzut (26 pkt wyroku)

- oskarżonego D. M.:

XXIV zarzut (32 pkt wyroku)

XXV zarzut (33 pkt wyroku)

XXVII zarzut (35 pkt wyroku)

XXX zarzut (38 pkt wyroku)

XXXI zarzut (39 pkt wyroku)

XXXII zarzut (40 pkt wyroku)

XXXIII zarzut (41 pkt wyroku);

- oskarżonego D. T. (1) - XXXV zarzut (48 pkt wyroku);
- oskarżonego A.A. - XL zarzut (63 pkt wyroku),

podczas gdy z prawidłowych ustaleń wynika wniosek przeciwny;

3. powodujący w konsekwencji uniewinnienie M. N. od popełnienia czynu opisanego tu zarzucie V (5 pkt wyroku), poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego polegające na przyjęciu pieniędzy tu kwocie 2.000 złotych, pochodzących z wymuszenia rozbójniczego, nie wyczerpuje znamion występku z art. 282 k.k., gdy tymczasem sąd ustalił, iż w danym miejscu i czasie, wskazanym w akcie oskarżenia, oskarżony ten przyjął wskazaną kwotę pieniędzy, wiedząc, że pochodzi z przestępstwa, a tym samym poza rozważaniem sądu pozostały kwestie związane z subsumpcją zachowania oskarżonego przez przyzmat pomocnictwa do zarzucanego mu czynu z art. 18 § 3 k.k. (ułatwienie jego popełnienia przez tzw. pomocnictwo psychiczne, wzmocnienie roli bezpośrednich sprawców), bądź też przez przyzmat przyjęcia pieniędzy pochodzących z przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.;

4. powodujący w konsekwencji uniewinnienie P. H. od popełnienia czynu opisanego w zarzucie XII (16 pkt wyroku), poprzez uznanie, że nie była wymagana zgoda (polecenie) P. H., na pobicie M. O., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego pozwala na ustalenie, że bez takiej zgody/polecenia, bezpośredni sprawcy nie mogli dokonać przestępstwa na szkodę ww. pokrzywdzonego;

5. powodujący w konsekwencji uniewinnienie P. H. od popełnienia czynu z zarzutu XX (pkt 24 wyroku), poprzez uznanie, że D. M. nie widział u ww. oskarżonego broni palnej, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów - w tym z wyjaśnień oskarżonego D. M., który w owym czasie sam miał do czynienia z bronią palną i mógł ocenić, czy broń okazywana przez P. H. miała przymiot broni palnej - prowadzi do wniosku przeciwnego;

6. a także powodujący zmianę opisu czynu i oceny prawnej czynu z zarzutu XIX (pkt 23 wyroku) i umorzenie - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. - postępowania wobec P. H., przez błędne uznanie przez sąd orzekający, że przedmiot, który P. H. trzymał w dniu zdarzenia za pasek spodni nie był bronią palną, gdy tymczasem prawidłowa ocena dowodów, w tym z wyjaśnień oskarżonego D. M., co wskazano powyżej, prowadzi do wniosku przeciwnego;

7. powodujący w konsekwencji uniewinnienie P. H. od popełnienia czynu z zarzutu XXIII (pkt 27 wyroku), poprzez przyjęcie, że oskarżony nie przyjął pieniędzy pochodzących ze sprzedaży, kradzionej ładowarko-koparki, nadto uznania, że nawet gdyby tak było, to nie można ustalić, czy były to tożsame pieniądze z tymi, które pochodziły z tej sprzedaży, podczas gdy zeznania świadka M. J. (1) w tym zakresie, a także ocena postawy i pozycji P. H. w środowisku przestępczym - prowadzą do wniosku, że pieniądze te były mu przekazane, a tym samym wyczerpał swoim zachowaniem normę przepisu art. 291 § 1 k.k.;

8. poprzez uznanie przez sąd meriti, że zachodzą przesłanki do umorzenia - na podstawie art. 17 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. - postępowania wobec D. M., ustalając, że miało miejsce dobrowolne odstępianie przez niego od zamiaru popełnienia przestępstwa porwania dla okupu A. G. (2) (zarzut XXXIII, pkt 41 wyroku), gdy tymczasem to splot, niezależnych od jego woli okoliczności, spowodował odstępianie od porwania ww., a w tym wycofanie się przez

P. H. z planowanego przestępstwa i tym samym nie przekazanie „sygnału” do jego popełnienia przez m.in. oskarżonego D. M.;

9. powodujący w konsekwencji uniewinnienie D. T. (1) od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., to jest o czyn z art. 258 § 2 k.k., opisany w zarzucie XXXIV (47 pkt wyroku), poprzez uznanie, wbrew regule z art. 7 k.p.k., że ww. oskarżony pozostawał poza strukturami opisanej grupy, gdy tymczasem zgromadzony materiał dowodowy, wskazał na jego czynny udział w tej grupie, o czym mogą również świadczyć pozostałe czyny zarzucane mu aktem oskarżenia, a także zgromadzony w sprawie materiał niejawni;

10. powodujący w konsekwencji uniewinnienie A. Z. i W. Z. od czynów opisanych odpowiednio, w zarzutach XXXIX i XLII (pkt 62 i 66 wyroku), poprzez uznanie, że nie można ustalić udziału obu ww. oskarżonych w inkryminowanym zdarzeniu, podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień D. M. prowadzi do wniosku, że obecnym w czasie zajścia noszącego znamiona występu rozboju z art. 280 § 1 k.k. był oskarżony A. Z., a część pieniędzy („działkę”) ze sprzedaży skradzionego paliwa otrzymał także W. Z., który uczestniczył wcześniej w przygotowaniach do przestępstwa;

11. powodujący w konsekwencji uniewinnienie M. R. od popełnienia czynu z zarzutu XLIII (pkt 67 wyroku), poprzez błędne uznanie, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, gdy tymczasem ocena dowodu z wyjaśnień D. M., częściowo A. G. (3), G. G. i M. R., musi prowadzić do odmiennego wniosku, to jest że paliwo pochodzące z przestępstwa zostało sprzedane M. R.;

12. poprzez przyjęcie, że S. G., realizując znamiona czynów opisanych w zarzutach XLV i XLV1 (pkt 71 i 72 wyroku), działał z zamiarem ewentualnym, gdy tymczasem ocena strony podmiotowej ww. czynów wskazał, że oskarżony ten działał - jak przyjęto w akcie oskarżenia - z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, albowiem oddając co najmniej 7 strzałów z pistoletu maszynowego, kaliber 9 mm, przyjmując za sądem orzekającym, w kierunku wejścia do budynku, w którym były przeszklone (nie pancerne) drzwi, za którymi schowali się wbiegający do budynku dyskoteki ludzie, stojąc w odległości maksymalnie 20 metrów od budynku, sprawia, że oskarżony działał w zamiarze pozbawienia życia nieustalonej liczby osób; świadczą o tym również obrażenia, jakich doznali pokrzywdzeni oraz ich umiejscowienie.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o:

I. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, w zakresie:

1. punktów: 2, 3, 5 i 7 wyroku - wobec oskarżonego M. N. (zarzuty II, III, V i VII);
2. punktów: 16, 23, 24 i 27 wyroku - wobec oskarżonego P. H. (zarzuty: XII, XIX, XX i XXIII);
3. punktów: 33 i 41 wyroku - wobec D. M. (zarzuty: XXV i XXXIII);
4. punktów: 47 i 50 wyroku - wobec D. T. (1) (zarzuty: XXXIV i XXXVII)
5. punktu 62 wyroku - wobec A. Z. (zarzut XXXIX);
6. punktów: 63 i 64 wyroku - wobec A. A. (zarzuty: XL i XLI);
7. punktu 67 wyroku - wobec M. R. (zarzut XLIII);
8. punktów: 74 i 75 wyroku - wobec S. G. (zarzuty XLVIII i XLIX);

II . zmianę wyroku poprzez:

uznanie i odzwierciedlenie w opisach czynów, że zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez P. H.miała charakter zbrojny w:

- punktach: 1, 6, 8 i 9, dotyczących oskarżonego M. N.,
- punktach: 14, 15, 17, 18, 21, 22 i 26, dotyczących oskarżonego P. H.,
- punktach: 32, 35, 38, 39 i 40, dotyczących oskarżonego D. M.,

2. wyeliminowanie z opisu czynów z punktów 36 i 37, dotyczących D. M.słów „z R. N.”, a w to miejsce wpisanie: „z inną ustaloną osobą”.

Obrońca oskarżonych M. N.i P. H.w swej apelacji zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, tj.:
 1. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej przez Sąd tezie o zawinięciu oskarżonych iM. N.i (P. H.oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a w szczególności poprzez uznanie za w pełni wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. M.oraz zeznań świadka koronnego R. N.co do stawianych oskarżonym M. N.i P. H.zarzutów w zaskarżonej części – w sytuacji, gdy w aktach sprawy brak jest dowodów jednoznacznie potwierdzających zeznania w/w świadka koronnego jak, i wyjaśnień oskarżonego M., szczególnie w zakresie sprawstwa oskarżonych.
 2. naruszenie przepisu art. 5 §2 k.p.k. - poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, szczególnie w zakresie:
 - a) **przypisania oskarżonemu P. H.udziału w zarzuconych mu czynach w pkt X, XI, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XXII części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby:**
 - założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą albowiem nie zostało wykazane kto miałby być członkiem rzeczonej grupy, jaki był faktyczny podział ról i hierarchia w ramach rzekomo istniejącej grupy,
 - oskarżony H. usiłował doprowadzić M. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a to zwłaszcza w kontekście zeznań samego pokrzywdzonego złożonych w toku postępowania sądowego,
 - faktycznie polecił podpalenie lawety D. M.i K. F.tym bardziej, iż nie został ustalony motyw jakim miałby się kierować w popełnieniu przestępstwa z art. 288 k.k. jak i przeczą temu dowody zgromadzone w toku postępowania - zwłaszcza rozbieżność w wyjaśnieniach M.i F.co do poszczególnych czynności sprawczych zarzucanego czynu,
 - przyjął fałszywe banknoty w celu puszczenia je w obieg poprzez przekazanie ich D. M., a następnie niejakiemu K.z K.podczas gdy nie został dookreślony czas w jakim miało dojść do tegoż zdarzenia (oskarżony H.mógł przecież wówczas być pozbawiony wolności) a tym samym oparcie wyroku skazującego jedynie na relacji oskarżonego M., które są nieprecyzyjne,

- swym zachowaniem zmierzał do wywarcia wpływu na czynności urzędowe Sądu poprzez spowodowanie nie odbycia się rozpraw sądowych, gdy tymczasem okoliczności te nie zostały w sposób nie budzący wątpliwości udowodnione zaś orzeczenie Sądu opiera się wyłączenie na zeznaniu świadka N.,
- czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 10.000 zł podczas gdy brak jest dowodów aby ów oskarżony miał wiedzę o tego typu procederze by faktycznie otrzymywał jakiegokolwiek pieniądze a zwłaszcza wskazywaną kwotę 10.000 zł, którą przyjął Sąd orzekający,
- swym zachowaniem zrealizował znamiona rozboju podczas, gdy Sąd I Instancji:
 1. nie wykazał aby oskarżony H. był na miejscu i uczestniczył w omawianym zdarzeniu zaś dowody zgromadzone w toku postępowania nie potwierdzają tezy oskarżenia,
 2. nie wykazał aby oskarżony posłużył się jednym z wymienionych w art. 280 § 1 k.k. sposobów oddziaływania na pokrzywdzonych (nota bene nieustalonych) przed lub co najmniej w chwili dokonywania zaboru rzeczy,
 3. nie wskazał czasokresu w jakim miało dojść do inkryminowanego zdarzenia albowiem okres zarzutu odejmuje czas od czerwca (nie wiadomo którego roku?) do końca 2006 roku, gdy tymczasem oskarżony H. przebywał w tymże okresie w warunkach izolacji więziennej,
- używając przemocy w postaci szarpania, a także używając gróźb bezprawnych chciał zmusić M. J. do wydania skradzionej koparki albowiem Sąd w tymże zakresie oparł się jedynie na zeznaniach samego J. zaś odmówił waloru wiarygodności pozostałym zgromadzonym w sprawie dowodom przeczącym zawinieniu oskarżonego H.,

b) przypisania oskarżonemu M. N. udziału w zarzuconych mu czynach w pkt I, IV, VI, VIII i IX części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby:

- uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez P. H. albowiem nie zostało wykazane kto miałby być członkiem rzeczonej grupy, jaki był faktyczny podział ról i hierarchia w ramach rzekomo istniejącej grupy,
- w dniu 3 czerwca 2000 roku posiadał broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, a także amunicję do tegoż w ilości co najmniej 7 sztuką albowiem żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów na to nie wskazuje,
- ułatwiał uprawianie prostytucji, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby otrzymując z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 2.400 zł podczas gdy brak jest dowodów aby ów oskarżony miał wiedzę o tego typu procederze by faktycznie otrzymywał jakiegokolwiek pieniądze, a zwłaszcza wskazywaną kwotę 2.400 zł, którą przyjął Sąd orzekający,
- swym zachowaniem zrealizował znamiona rozboju podczas, gdy Sąd I Instancji:
 1. nie wykazał aby oskarżony N. był na miejscu i uczestniczył w omawianym zdarzeniu zaś dowody zgromadzone w toku postępowania nie potwierdzają tezy oskarżenia,
 2. nie wykazał aby oskarżony posłużył się jednym z wymienionych w art. 280 § 1 k.k. sposobów oddziaływania na pokrzywdzonych (nota bene nieustalonych) przed lub co najmniej w chwili dokonywania zaboru rzeczy,
 3. nie wskazał czasokresu w jakim miało dojść do inkryminowanego zdarzenia albowiem okres zarzutu odejmuje czas od czerwca (nie wiadomo którego roku?) do końca 2006 roku, gdy tymczasem oskarżony N. przebywał w tymże okresie w warunkach izolacji więziennej,

- usiłował nieudolnie pobić T. D. przy wykorzystaniu siekiery podczas gdy:

1 nie wykazano, że faktycznie oskarżony N. podjeżdżał pod dyskotekę (...),

2 nie ustalono ponad wszelką wątpliwość czy faktycznie oskarżony N. miałby się posługiwać siekierą, a jeżeli w ogóle podjeżdżał to czy faktycznie odbywało się to kilkakrotnie i czy za każdym razem chciał użyć tego samego narzędzia,

3. naruszenie przepisu art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przez Sąd Instancji wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności:

- nie podjęcia próby ustalenia personaliów mężczyzny o pseudonimie (...) o którym wyjaśniał oskarżony M. podczas przesłuchania w dniu 30 stycznia 2013 roku,
- nie przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy D. M.a D. o którą wnioskował obrońca na rozprawie w dniu 22 marca 2014 roku,
- nie okazania pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm świadkowi A. G. (4) o co wnosił obrońca na rozprawie w dniu 17 grudnia 2012 roku,
- nie przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy J. a K., o którą wnosił oskarżyciel publiczny na rozprawie w dniu 25 lutego 2013 roku,
- odstąpienie od przesłuchania świadka A. K. (1), gdy tymczasem posiadał on wiedzę o rzekomym zatrzymaniu go przez oskarżonego H. i kierowaniu wobec niego gróźb z żądaniem zwrotu koparki (co może mieć znaczenie dla stawianego oskarżonemu zarzutu w pkt XXII części wstępnej – wyroku), a co za tym idzie naruszenie zasady bezpośredniości w procesie karnym w powiązaniu z zasadą prawa do obrony.

4. ***naruszenie przepisu art. 370 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 170 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 6 kodeksu postępowania karnego,***

- poprzez uniemożliwienie oskarżonemu zadawania pytań świadkom przesłuchanym na rozprawach w dniach 5.09.2012 r., 15.10.2012 r., 19.11.2012 r., 23.11.2012 r., 14.12.2012 r., 17.12.2012 r., 23.01.2013 r., 30.01.2013 r., 25.02.2013 r., 22.03.2013 r., 12.04.2013 r., 10.05.2013 r., 14.06.2013 r., 2.08.2013 r., 26.08.2013 r., po złożeniu przez nich zeznań w ramach swobodnej wypowiedzi, a przed odczytaniem zeznań tychże świadków z protokołów, uniemożliwiając tym samym realizację oskarżonych prawa do obrony,
- poprzez uniemożliwienie oskarżonemu zadawania pytań świadkowi K.K.przesłuchanej na rozprawie w dniu 23 stycznia 2013 roku pod nieobecność oskarżonych na Sąd rozpraw z uwagi na wyrażaną obawę tegoż świadka tym samym uniemożliwiając realizację oskarżonych prawa do obrony,

5. ***naruszenie przepisu art. 424 § 2 pkt. 1 k.p.k., poprzez:***

a) sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z intencją ustawodawcy,

b) niedostateczne wyjaśnienie podstawy orzeczenia poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, które fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym m.in. zeznań świadka R. M.,

c) nieprzekonywujące wskazanie, dlaczego uznał Sąd za niewiarygodne zeznania świadków przeczących tezie aktu oskarżenia tj. w zakresie w jakim korespondują one z linią obrony prezentowaną przez oskarżonych P. H.i M. N..

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, mające wpływ na treść wyroku., poprzez przyjęcie, iż

oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów w pkt I, IV, VI, VIII, IX X, XI,

XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII i XXII części wstępnej wyroku, pomimo tego, że z przeprowadzonych dowodów nie wynika jednoznacznie jakie role mieli pełnić M. N.i P. H.przy poszczególnych przestępstwach w ramach czynności sprawczych, jakie wykonywali czynności.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, albo o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. T. (1) w swej apelacji zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to obrazę przepisów:

a) art. 8 § 1 kodeksu postępowania karnego poprzez powielenie przez Sąd orzekający w sprawie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w W. w sprawie o sygn. akt (...)w sprawie zaistnienia zdarzenia polegającego na dokonaniu rozboju, którego przedmiotem była beczka paliwa, w związku z którym Sąd Okręgowy w C.przypisał w pkt 48 zaskarżonego wyroku oskarżonemu D. T. (1)popełnienie czynu z art. 280 § 1 Kodeksu karnego, bez przeprowadzenia przez Sąd orzekający w sprawie wyczerpującego postępowania dowodowego w tym zakresie;

b) art. 7 kodeksu postępowania karnego poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów, tj. ocenę wykraczającą poza wskazania doświadczenia życiowego, wiedzy i prawidłowego rozumowania, a w szczególności przeprowadzenie niekonsekwentnej i dowolnej oceny złożonych w sprawie przez oskarżonego D. M.wyjaśnień.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który niewątpliwie miał wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, polegający na przyjęciu:

a) iż zdarzenie polegające na dokonaniu rozboju, którego przedmiotem miała być beczka paliwa miało miejsce, podczas gdy Sąd nie przeprowadził w powyższym zakresie postępowania dowodowego;

b) iż w zdarzeniu polegającym na dokonaniu rozboju, którego przedmiotem miała być beczka paliwa brał udział oskarżony D. T. (1), podczas gdy ustalenia takie oprzec można li tylko na wyjaśnieniach oskarżonego D. M., którym nie sposób przydać waloru wiarygodności, a które nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym;

c) iż w bliżej niustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku oskarżony D. T. (1), w Z., posiadał bez wymaganego zezwolenia jedną jednostkę broni palnej, pistolet CZ, która to jednostka broni była inną, niż ta, o której posiadanie bez zezwolenia oskarżony jest D. T. (1)w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w K.pod sygn. akt (...), podczas gdy ustalenia takie oprzec można li tylko na wyjaśnieniach oskarżonego D. M., którym nie sposób przydać waloru wiarygodności, a które nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie swojego klienta, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Obrońca oskarżonego S. G. w swej apelacji zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony S. G. był osobą, która strzelała podczas wydarzenia w T., a tym samym przyjęcie że działanie oskarżonego spełnia przesłanki przestępstw opisanych

w punktach XLV, XLVI i XLVII części wstępnej wyroku, podczas gdy należyta ocena zgromadzonego materiału procesowego prowadzi do konkluzji, że na podstawie zgromadzonych dowodów nie sposób ustalić tożsamości sprawcy tego zdarzenia,

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., poprzez konstruowanie stanu faktycznego sprawy wyłącznie o wyjaśnienia współoskarżonego D. M., który pozostawał z oskarżonym w głębokim konflikcie oraz przyjęcie wbrew zasadą prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez Sąd Okręgowy, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego możliwe jest stwierdzenie w sposób dostateczny, że to S. G. był osobą, która użyła broni palnej podczas wydarzeń w T.,
- z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny wskazanych powyżej zarzutów, również rażąca niewspółmierność kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności oraz kar orzeczonych w punktach 71, 72 oraz 73 wyroku.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) w swej apelacji zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść i przyjęcie bezzasadnie przez Sąd, że oskarżony brał udział w W.

w rozboju polegającym na przywłaszczeniu przy groźbie użycia przemocy 5 telefonów komórkowych oraz cysterny z paliwem o pojemności 30.000 tyś. litrów o wartości nie mniejszej niż 60.000,00 zł. na szkodę nieustalonych pokrzywdzonych, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza dowodów, które w sposób niewątpliwy potwierdziłyby uczestnictwo tego oskarżonego w przedmiotowym rozboju z art. 280 §1 k.k.,

- obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez jego niezastosowanie, bowiem niedających się usunąć wątpliwości co do uczestnictwa oskarżonego M. K. (1) w rozboju w W. - Sąd pierwszej instancji nie rozstrzygnął na korzyść tego oskarżonego przez co nie został on uniewinniony.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Na wstępie należy podkreślić, iż Sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie obszerne postępowanie dowodowe. Zgromadzony materiał poddał wnikliwej i dogłębnej ocenie, z którą jednak w zakresie niektórych czynów nie można się zgodzić w całej rozciągłości, o czym będzie mowa poniżej. Tym niemniej trzeba wyraźnie zaznaczyć, iż ocena najistotniejszych dowodów, które stanowią podstawę dokonanych ustaleń,

a mianowicie zeznań świadka koronnego R. N. vel. N.

i wyjaśnień oskarżonego D. M. została dokonana w sposób w pełni prawidłowy.

Organ orzekający w sposób wręcz drobiazgowy przeanalizował wypowiedzi tych osób, dokonując ich oceny w powiązaniu zarówno z innymi dowodami, jak i pod kątem wewnętrznej spójności. Nie chcąc powielać obszernej argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, która legła u podstaw obdarzenia walorem wiarygodności wyżej wymienionych dowodów, a którą to argumentację Sąd Apelacyjny w zasadzie w pełni akceptuje, przywołane zostaną tylko jej najistotniejsze fragmenty.

Słusznie Sąd I instancji oceniając zarówno zeznania R. N., jak i D. M. skupia swą uwagę na poszukiwaniu ich zgodności i to zarówno wewnętrznej, ale przede wszystkim zewnętrznej, to jest z innymi potwierdzającymi je dowodami. Nie jest tak, jak wskazują to w swych apelacjach obrońcy, iż mamy do czynienia z niczym nie popartymi pomówieniami. Z reguły bowiem N. czy M. opisują wydarzenia, których przebieg znany był organom ścigania z relacji innych osób, w

tym często pokrzywdzonych. Nie udało się tylko ustalić poszczególnych sprawców. To właśnie umożliwiły wyjaśnienia D. M. i zeznania R. N.. Opowiadając o poszczególnych zdarzeniach nie umniejszają oni przy tym swej roli w nich, co również świadczy o ich wiarygodności. Częstokroć również mamy do czynienia z sytuacją, gdy tylko jedna ze wskazanych osób uczestniczyła w zdarzeniach, które opisuje, druga natomiast znalazła je ze słyszenia. Słusznie przy tym, jako istotną okoliczność mającą wpływ na ocenę wiarygodności tych dowodów, wskazuje się na fakt pozostawania w konflikcie R. N.

i D. M.. Skoro bowiem w podobny sposób omawiają przebieg poszczególnych wydarzeń, a ich interesy nie są zbieżne, to relacje te tym bardziej zasługują na wiarę. Sąd meriti dostrzega przy tym również rozbieżności, jakie występują w poszczególnych relacjach, wyjaśniając je i analizując. W takich sytuacjach wyraźnie wskazuje, na których fragmentach wyjaśnień, czy też zeznań opiera swe ustalenia. Zaznaczyć przy tym należy, iż te rozbieżności w żadnej mierze nie mają wpływu na ocenę wiarygodności omawianych dowodów, a wręcz przemawiają za dokonaną przez Sąd oceną. N. i M. relacjonowali bowiem zdarzenia, w których uczestniczyli kilka lat przed ich przesłuchaniem. Naturalnym więc jest, iż niektóre szczegóły ulegają zatarciu w pamięci ludzkiej. Oczywiście można twierdzić, iż wydarzenia takie jak dokonanie rozboju, posiadanie broni, czy pobicia są na tyle wyjątkowe, iż winny zostać dokładnie zapamiętane. Jak jednak trafnie zwraca uwagę na to Sąd meriti w sprawie mieliśmy do czynienia z osobami, dla których taki sposób postępowania był wręcz codziennością. Tym samym pewne rozbieżności w relacjach musiały mieć miejsce. Istotnym jednak pozostaje, iż rozbieżności te nie dotyczyły kwestii podstawowych, a zarówno M., jak i N. starali się je wyjaśnić. Nie próbowali przy tym uzupełniać luk swoimi domysłami, lecz jeśli czegoś nie byli pewni wyraźnie to wskazywali. Taka postawa także uzasadnia prawidłowość dokonanej oceny tych źródeł dowodowych.

Sąd I instancji bardzo szczegółowo odniósł się również do kwestii ewentualnego wpływu stanu zdrowia R. N. i zażywanych przez niego leków na treść zeznań. Świadek słuchany był w obecności psychologa. Słusznie uznano, iż jego stan zdrowia

i zażywane leki nie mają żadnego wpływu na zdolność postrzegania i komunikowania spostrzeżeń. Ocena w tym zakresie oparta została na opinii biegłej psycholog A.M. oraz opinii psychiatry B.N. – K.. Dowody nie były przez strony kwestionowane.

Przechodząc obecnie do poszczególnych zarzutów i rozstrzygnięć. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd I instancji, będzie odnosił się w sposób zbiorczy do poszczególnych czynów. I tak w pierwszej kolejności analizując przypisany oskarżonym M. N. i D. M. występki z art. 258 §1 k.k. (odpowiednio w punktach 1 i 32 wyroku), a P. H. występki z art. 258 §3 k.k. (odpowiednio w punkcie 14 wyroku) stwierdzić należy, iż ustalenia Sądu meriti w tym zakresie nie mogą być uznane za

w pełni prawidłowe. Oczywiście właściwie oceniono wyjaśnienia D. M.

i zeznania R. N. i prawidłowo ustalono fakt założenia a następnie kierowania przez R. H. grupą przestępczą, w okresie od czerwca 2000r. do listopada 2009r. w G. i innych miejscowościach województwa (...), celem której to grupy było popełnianie przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu, wolności seksualnej i obyczajności, mieniu i porządkowi publicznemu. Właściwie również ustalono, że w skład tej grupy wchodził D. M. i M. N..

Nie sposób tu zgodzić się z zarzutami podniesionymi przez obrońcę oskarżonych P. H.

i M. N., jakoby doszło do naruszenia przepisów proceduralnych poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a w konsekwencji do błędnych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji bardzo szczegółowo analizuje tak zeznania R. N., jak i wyjaśnienia D. M.. Dla zbadania wiarygodności dowodów czynione są nawet dodatkowe ustalenia (co do wydarzeń nie objętych niniejszym aktem oskarżenia). Słusznie Sąd meriti czyni konstatację, iż weryfikacji takich faktów wskazuje na prawdziwość przekazywanych przez świadka koronnego i oskarżonego M. informacji. Szczególnego podkreślenia wymaga ostrożność z jaką podchodzi się do wyjaśnień D. M.. Organ orzekający dostrzega, iż jest to osoba skłonna do manipulacji i intryg. Świadczą o tym chociażby próby skłócenia P. H. z R. N., czy zabranie włosów H. podczas strzyżenia, by ewentualnie później wykorzystać je w celu podrzucenia na miejscu, jakiegoś przestępstwa. Jednak analizując te wyjaśnienia przez pryzmat zeznań N., ale też inne zgromadzone dowody oczywistym pozostaje, iż Sąd meriti ocenił je w pełni prawidłowo. Podobnie na pełną aprobatę zasługuje ocena zeznań R. N..

O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). W niniejszej sprawie obrońca w zasadzie tylko polemizuje z ustaleniami Sądu nie wskazując konkretnych błędów czy to natury faktycznej, czy to logicznej.

Prawidłowa ocena dowodów doprowadziła do prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez P. H., jak też przynależności do tej grupy przez M. N.i D. M.. Przy tym całkowicie nieuzasadnione pozostają twierdzenia obrońcy H.i N., jakoby „nie zostało wykazane kto miałby być członkiem rzeczonyj grupy, jaki był faktyczny podział ról i hierarchia w ramach rzekomo istniejącej grupy”. Z uzasadnienia Sądu I instancji jasno wynika, iż grupa została założona przez P. H.i to on nią kierował. Hierarchia była wręcz oczywista, gdyż praktycznie wszystkie decyzje z H.musiały być uzgadniane. Ustalono również skład osobowy, a także podział ról. Sąd opisuje kto z członków grupy w poszczególnych okresach odgrywał w niej istotną rolę, jak miało to miejsce w przypadku Z. D., który zajmował się zbieraniem pieniędzy od osób handlujących węglem z hałd, czy M. J. (2), który „pilnował” interesów H., gdy ten był pozbawiony wolności.

Na uwzględnienie zasługiwały jednak zarzuty podniesione w apelacji prokuratora, a dotyczący wyeliminowania przez Sąd meriti z opisu czynów zbrojnego charakteru grupy, co w konsekwencji doprowadziło w przypadku oskarżonych M. N.i D. M.do skazania ich za występki z art. 258 §1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r. przy zast. art. 4 §1 k.k.), zamiast z art. 258 §2 k.k.

Nie sposób zgodzić się z konstatacjami Sądu I instancji, jakoby omawiana grupa przestępcza nie miała charakteru zbrojnego. Z dokonanych ustaleń wynika, iż broń palna pojawia się kilkakrotnie przy różnego rodzaju działaniach grupy. Niewątpliwie ma to miejsce przy ostrzelaniu dyskoteki w T., przy tzw. „pokazie siły” pod dyskoteką B.w G., kiedy to R. N.i D. M.uzbrojeni w broń palną krótką mają z polecenia P. H.szukać opisanego przez niego samochodu na (...)numerach rejestracyjnych, a następnie go ostrzelać, czy wreszcie gdy M.przekazuje H.pistolet CZ, gdy ten ma się spotkać z przestępcami kontrolującymi interes paliwowy, po kradzieży beczkowitzu z benzyną. Te ustalenia winny prowadzić do stwierdzenia, iż mieliśmy do czynienia ze zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym. Broń palna była bowiem w posiadaniu co najmniej jednego z członków grupy (D. M.), o czym wiedział P. H.i co wykorzystywał. Nie tylko bowiem broń tę zabrał na spotkanie, które odbyło się po kradzieży paliwa, ale co więcej nakazał jej użycie poprzez ostrzelanie samochodu w 2001r. lub 2002r. Broń palna została również pożyczona i wykorzystana podczas „najazdu” na dyskotekę w T.. M. N., jak ustalił Sąd I instancji, przywiózł, a następnie podał pistolet maszynowy S. G.. Ten z kolei strzelał w drzwi lokalu, powodując obrażenia ciała u dwóch osób.

Nie sposób zgodzić się z tokiem rozumowania przedstawionym przez Sąd I instancji, który czyni powyższe ustalenia, co do używania broni, a jednocześnie twierdzi, iż grupa nie miała charakteru zbrojnego, gdyż nie była to broń „grupowa”. Dla stwierdzenia zbrojnego charakteru zorganizowanej grupy przestępczej nie ma znaczenia, czy grupa ta posiada „własną” broń palną. Istotą jest korzystanie z takiej broni podczas popełniania przestępstw i świadomość, iż w razie potrzeby taka broń jest osiągalna np. przez pożyczanie od określonych osób.

W realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z jeszcze bardziej klarowną sytuacją. Broń palną posiada bowiem członek zorganizowanej grupy przestępczej – D. M., a P. H.nie tylko o tym wie, ale też w pełni z tego korzysta zlecając ostrzelanie samochodu, czy zabierając tę broń na spotkanie, na które się udaje.

Broń palna jest również w posiadaniu R. N.. Ta broń również wykorzystywana jest w ramach grupy przestępczej. Przecież to N.i M.mieli ostrzelać wspomniany samochód podczas „pokazu siły” pod dyskoteką B.w G.. Rację ma przy tym oskarżyciel publiczny nie zgadzając się z ustaleniami Sądu I instancji, jakoby R. N.nie należał do zorganizowanej grupy przestępczej P. H.. Przeczą temu dokonane ustalenia, jak:

- uzyskanie przez N.zgody od P. H.na czerpanie korzyści z nierządu innych osób i przekazywanie części pieniędzy uzyskiwanych od A. S.i A. K. (2),

- branie udziału przez N. na polecenie H., w „pokazie siły” pod dyktando B. w G.,
- sprawdzanie przez N., czy M. J. (2) należy rozliczyć się przed P. H. z pieniędzy od prostytutek,
- zlecenie porwania A. W.,
- zlecenie przez H. sprzedaży samochodu A., przy jednoczesnym upozorowaniu jego kradzieży.

Prawidłowo ocena powyższych okoliczności prowadzi do jednoznacznych wniosków, iż R. N., wbrew temu co przyjął Sąd I instancji, był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez P. H..

Bezspornym jest, iż R. N. był w posiadaniu broni palnej. Podobnie, jak w przypadku D. M., P. H. nie tylko o tym wiedział, ale wykorzystywał tę okoliczność do działania kierowanej przez siebie grupy przestępczej.

Wymienieni wyżej oskarżeni, to jest P. H., D. M. i M. N. mieli pełną świadomość, iż zorganizowana grupa przestępcza w strukturach, której uczestniczą (w przypadku P. H. grupa, którą założył i którą kieruje), ma charakter zbrojny. W czasie niektórych popełnianych przestępstw posługiwali się bowiem bronią palną. Dlatego też zaistniała konieczność zmiany opisu przypisanych im czynów i tak:

- odnośnie oskarżonego M. N. w punkcie 1, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.,
- odnośnie oskarżonego D. M. w punkcie 32, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.
- odnośnie oskarżonych M. N. w punktach 6,8 i 9, P. H. w punktach 14,15,17,18,21,22 i 26 oraz D. M. w punktach 35,38,39 i 40, poprzez wprowadzenie do opisów przypisanych oskarżonym w tych punktach czynów słów „o charakterze zbrojnym” dla określenia grupy przestępczej.

Bezspornym pozostaje również, co wynika z ustaleń Sądu meriti poczynionych w oparciu o wiarygodne wyjaśnienia D. M. i zeznania R. N., że N., H., czy M. z popełniania przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej uczynili sobie stałe źródło dochodu. Taki cel zresztą miało zorganizowanie grupy przestępczej.

Zgodzić należało się również z zarzutem oskarżyciela publicznego, iż doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego. Przestępstwo przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej (czy też kierowania nią, jak w przypadku oskarżonego P. H.) należy do przestępstw trwałych. Za czas popełnienia takiego przestępstwa uznaje się ostatni dzień, w którym sprawca zaprzestał utrzymywania stanu bezprawności. Tak więc w przypadku M. N. i P. H. był to listopad 2009r., w przypadku S. G. wiosna 2005r., a w przypadku D. T. (1)4 września 2009r.

W tej sytuacji niezasadnym było zastosowanie art. 258 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 17.10.1999r. w zw. z art. 4 §1 k.k. Należało bowiem zastosować przepisy aktualnie obowiązujące, to jest w brzmieniu z 01.05.2004r. Jedną z konsekwencji popełnienia przez sprawców przestępstwa trwałego jest, że w razie zmiany ustawy w trakcie jego realizacji uważa się, iż czyn zabroniony został popełniony pod rządami ustawy nowej, więc reguły prawa międzyczasowego nie mają tu zastosowania.

Sąd I instancji weźmie to pod rozwagę przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tym zakresie odnośnie oskarżonych M. N., D. M. i P. H.. Powyższy zarzut, który jak wyżej była mowa uznać należało za słuszny, musiał skutkować również uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozstrzygnięcia odnośnie S. G. w punkcie 75. Sąd meriti

błędnie bowiem przyjął, iż należało zastosować do oskarżonego przepis art. 258 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 17.10.1999r., a tym samym nastąpiło przedawnienie karalności czynu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy szczegółowej analizie i pogłębieniu będzie wymagała kwestia, czy S. G. miał świadomość uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Pełną aktualność zachowują uwagi w tym zakresie poczynione powyżej, tym niemniej należy pamiętać, iż każdemu uczestnikowi takiej grupy należy wykazać, iż zdawał sobie sprawę, z takiego właśnie charakteru organizacji, w której strukturach uczestniczył. W przypadku S. G. ocena ta musi być prowadzona również z uwzględnieniem wydarzeń w T..

Podobnie, jako co najmniej przedwczesne uznać należało rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 47 wyroku, a uniewinniające D. T. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w okresie od czerwca 2006r. do 16 grudnia 2010r. w G. i innych miejscowościach województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. H., której celem było popełnianie przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, mieniu i porządkowi publicznemu. Rzeczywiście D. M., którego wyjaśnienia pozostają kluczowe, co do ewentualnych ustaleń w tym zakresie, to jest przynależności D. T. (1) do zorganizowanej grupy przestępczej, był bezpośrednim świadkiem tylko rozboju, którego przedmiotem była cysterna z paliwem. Jednak o T. wypowiadał się, jako o „rezydencie” P. H. w C.. Oznaczałoby to, iż nie mieliśmy do czynienia z osobą przypadkową, która wzięła udział tylko w jednym przestępstwie i nie uczestniczyła w strukturach grupy. Ponadto pojęcie „rezydent” z reguły jest określeniem osoby, zajmującej wyższą pozycję w hierarchii, aniżeli szeregowy członek. Sąd ponownie rozpoznając sprawę winien więc dążyć do precyzyjnego ustalenia, w szczególności przez rozpytanie D. M., co oznaczała jego wypowiedź, iż D. T. (1) był „rezydentem” H. w C. oraz skąd posiadał takowe informacje. Oczywiście należy również przeprowadzić inne dowody, jeśli takowa potrzeba wyłoni się w toku procesu.

Zaakceptować należało natomiast rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 64 wyroku umarzające w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. postępowanie w stosunku do oskarżonego A.A. o czyn polegający na tym, że w okresie od 3 czerwca 2000 roku do 8 czerwca 2001 roku, w G., T. i innych miastach województwa (...), brał udział, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez P. H., mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, porządkowi publicznemu, wolności seksualnej, obyczajności i innych, ustalając, że wyczerpuje on znamiona ustawowe występku z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r.). W odniesieniu do A.A. w pełni zasadnie zastosowano przepisy w brzmieniu obowiązującym od 17.10.1999r. Jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej zakończył się bowiem 8 czerwca 2001r., a więc przed wejściem w życie nowelizacji zaostrzającej odpowiedzialność za tego typu zachowania. Nie sposób przy tym zgodzić się z prokuratorem, iż należało zmienić w tym zakresie rozstrzygnięcie i umorzyć postępowanie przeciwko Arturowi Asztęborskiemu z uwagi na przedawnienie karalności, ale przestępstwa z art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r.). Sąd I instancji właściwie przyjął w odniesieniu do tego oskarżonego, iż doszło do wyczerpania znamion występku z art. 258 §1 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą od 17.10.1999r.). Nie akceptując wprawdzie wywodów Sądu meriti, iż zorganizowana grupa przestępcza założona i kierowana przez P. H. nie miała charakteru zbrojnego, należy zauważyć iż brak jest w sprawie dowodów świadczących, iż A.A. miał świadomość udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Nie brał on bowiem udziału w żadnym przestępstwie, popełnionym w ramach grupy, w czasie którego posługiwano by się bronią palną. Żaden ze świadków, ani współoskarżonych nie wspomina też, aby A. wiedział o używaniu w trakcie dokonywania przestępstw takiej broni. Dlatego też wyrok w tym zakresie, to jest odnośnie punktu 64, został utrzymany w mocy.

M. N., P. H., D. M., D. T. (1) i M. K. (1) zostali przez Sąd Okręgowy w Częstochowie skazani za udział w nieustalonym dniu w drugiej połowie 2006r. w W. w rozboju, który miał polegać na tym, że groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrali im

w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysternę z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego. Rozstrzygnięcie to zakwestionowali obrońcy M. N., P. H., D. T. (1) i M. K. (1). W zasadzie w apelacjach wszystkich skarżących pojawiły się zarzuty przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych, a także naruszenia art. 5 §2 k.p.k.

Z żadnym z tych zarzutów nie można się zgodzić. Sąd I instancji przeprowadził w zakresie przestępstwa rozboju bardzo wnikliwą analizę materiału dowodowego. Rzeczywiście mieliśmy w tym przypadku do czynienia z rzadko spotykaną sytuacją. Ustalenia faktyczne zostały bowiem oparte na wyjaśnieniach jednej osoby, a mianowicie D. M., które potwierdzone tylko w pewnym stopniu zostały zeznaniami N.. Słyszał on od P. H., że D. M. intrygował przeciwko nim obu, że było takie zdarzenie podczas którego P. H., M. N., D. T., ps. (...), D. M. i paru innych chłopaków zamówili beczkę lewego paliwa od jakiegoś C.. Gdy beczka była gotowa po prostu mu ją zabrali. O całej sprawie dowiedział się konkurujący z P.H. na terenie G.ps. (...). P. H. ustalił, że informacja ta dotarła do niego od D. M..

Nie udało się również ustalić osób pokrzywdzonych. Nie wyklucza to jednak możliwości osądzenia oskarżonych za przedmiotowe przestępstwo. Bezspornym pozostaje bowiem, iż paliwo, którego zaboru dopuścili się oskarżeni pochodziło z nielegalnego źródła. Osoby, które dokonywały napełnienia beczkowitzu, a które następnie zostały zastraszane i którym zabrano telefony komórkowe zdawały sobie sprawę, że uczestniczą w dokonaniu czynu zabronionego. Nie dziwi więc, iż nie złożyły doniesienia o popełnieniu przestępstwa.

Nie ma racji obrońca oskarżonego D. T. (1) twierdząc, iż doszło do naruszenia art.

8 §1 k.p.k., poprzez powielenie przez Sąd orzekający w sprawie ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w sprawie o sygn. akt

II K 207/12 w sprawie zaistnienia zdarzenia polegającego na dokonaniu rozboju, którego przedmiotem była beczka paliwa. Z pisemnych motywów orzeczenia wynika jednoznacznie, iż wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim był w polu widzenia Sądu meriti przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego, m.in. oceny zeznań M. W.. Jednak stan faktyczny ustalono w oparciu o wyjaśnienia D. M. poddane wnikliwej i bardzo szczegółowej ocenie. Podkreślić w tej sytuacji należy, iż dowód

z obciążających wyjaśnień współoskarżonego, choćby jedyny w sprawie, nie traci przez to na swej wartościowości, jest to jednak dowód wymagający przenikliwości przy jego ocenie

i weryfikacji (patrz m.in. postan. SN z dnia 7 kwietnia 2014r., II KK 81/14, Prok. i Pr.-wkł. 2014/9/7, wyrok S.A. w Warszawie z dnia 4 czerwca 2014r., II AKa 136/14, wyrok

SA w Szczecinie z dnia 15 maja 2014r., II AKa 59/14). Sąd meriti sprostał zadaniu

i przeanalizował wszystkie wypowiedzi oskarżonego M. na temat zdarzenia z rozbojem, którego przedmiotem była beczka paliwa i posiadania broni przez D. T. (2). Przeprowadzona ocena dowodu i obdarzenie go walorem wiarygodności jawi się, jako w pełni zasadne i prawidłowe. Dokonując oceny Sąd meriti nie naruszył zasad logiki, ani doświadczenia życiowego. Po raz kolejny trzeba wskazać, iż za wiarygodnością twierdzeń D. M. przemawia ich konsekwencja. Wielokrotnie przesłuchiwany podawał istotne szczegóły, przy czym nie pomniejszał swej roli w dokonaniu przestępstwa. Wyraźnie wskazywał okoliczności, w których uczestniczył i których był naocznym świadkiem, odróżniając je od tych, o których wiedział tylko ze słyszenia. W wyjaśnieniach oskarżonego pojawiły się również pewne rozbieżności, jak chociażby dotyczące udziału w rozboju braci Z.. Trudno jednak wymagać, by przesłuchiwana po 4 latach od zdarzeń osoba pamiętała wszystkie szczegóły. D. M. odniósł się jednak do występujących w jego wypowiedziach różnic, które podlegały ocenie Sądu. W żadnej mierze różnice te nie rzutują na ocenę wiarygodności omawianego dowodu.

Sąd I instancji wyraźnie również wskazał dlaczego odmawia dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych, M. N., P. H., D. T. (1) i M. K. (1), czy też zeznaniom M. W.. Obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego,

a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Sam fakt oparcia orzeczenia na zeznaniach tylko jednej osoby, sam przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Nie istnieje bowiem żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby stanowisko, że zeznanie jednej osoby (świadka czy też oskarżonego) są niewystarczającą podstawą skazania.

Nie sposób również zgodzić się z obrońcami, iż doszło do naruszenia art. 5 §2 k.p.k. Stan określany przez ustawodawcę jako "nie dające się usunąć wątpliwości" (art. 5 § 2 k.p.k.) powstaje w następstwie oceny dowodów. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić czy wątpliwości, jeśli takowe w ogóle wystąpiły, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulatywne oraz czy i jakie one miały znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonych. Zarazem, w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W niniejszej sprawie nie dających się usunąć wątpliwości nie było. Nie można za nie bowiem uznać, jak próbują to czynić skarżący, brak akceptacji do dokonanej oceny materiału dowodowego.

Tak więc Sąd meriti w pełni właściwie ustalił stan faktyczny, co zostało poprzedzone prawidłową oceną materiału dowodowego) w zakresie przestępstwa rozboju popełnionego

w nieustalonym dniu w drugiej połowie 2006r. w W.. Jak powyżej zostało to już opisane (dywagacje co do udziału poszczególnych oskarżonych zorganizowanej grupie przestępczej), czynu tego M. N., P. H. i D. M. dopuścili się czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym (P. H. w ramach grupy, którą założył i którą kierował). Ponadto M. N. dopuścił się popełnienia tego przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w G.z dnia 15.11.2005r w sprawie (...) za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, które połączono i orzeczono jako karę łączną karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary jednostkowe odbywał w ramach kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym przez Sąd Okręgowy w G.w sprawie (...), między innymi w okresie od 8.07.2002r do 23.08.2005r, P. H. dopuścił się tego przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K.z dnia 16 stycznia 1996 roku, sygnatura akt

(...), za przestępstwo z art. 210 § 1 d. k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 3 d. k. k.

w zw. z art. 36 § 2 i 3 k.k., m.in. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14.03.1995 do dnia 22.01.1998 roku, od 12.03.2002r do 9.08.2004r i od 26.10.2004r do 29.05.2006r w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w K.z dnia 30 kwietnia 1997 roku, sygnatura akt (...), a D. M. dopuścił się tego czynu w ramach recydywy wielokrotnej będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K.z dnia 8 września 1994 roku, sygnatura akt (...), za czyn z art. 210 § 2 k.k. z 1969 roku, na karę m.in.

3 lat pozbawienia wolności, którą odbył od 24.03.1994 roku do 12.04.1995 roku, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Z.z dnia 23 stycznia 1998 roku, sygnatura akt

(...), za przestępstwo z art. 210 § 1 i art. 156 § 1 i 158 § 1 w zw. z art. 60 § 1 k.k.

z 1969 roku, na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 20.08.1997 roku do 28.04.2000 roku, a nadto wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 11 lipca 2002 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 158 § 1 w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 9.12.2002 roku do 9.06.2004 roku.

W związku z powyższym w pełni prawidłowo zakwalifikowano działanie oskarżonych M. N. i P. H., jako przestępstwo z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

i art. 65 §1 k.k., działanie D. M., jako przestępstwo z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. i art. 65 §1 k.k., a działanie D. T. (1) i M. K. (1), jako przestępstwo

z art. 280 §1 k.k. Kary wymierzone poszczególnym oskarżonym (zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny) nie mogą być uznane, za kary surowe, jako że oscylują one

w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Na podstawie konsekwentnych wyjaśnień D. M. Sąd ustalił również, iż po dokonaniu rozboju i zabraniu beczkowitzu z paliwem, członkowie grupy przestępczej, do której paliwo należało chcieli spotkać się z P. H.. Ten obawiał się tegoż spotkania

i dlatego zabrał ze sobą broń w postaci pistoletu CZ. Broń tę przekazał mu D. T. (1). Jak słusznie zwrócono uwagę za prawdziwością twierdzeń M. w tym zakresie przemawia m.in. szczególność jego wypowiedzi. Opisał on bowiem nie tylko fakt, iż D. T. (1) był w posiadaniu broni palnej, ale też w jakim celu przekazał ją P. H.. Przeprowadzona w tym zakresie ocena materiału dowodowego jest prawidłowa, a próba gołosłownego jej podważania przez apelującego nie mogła odnieść pożądanego rezultatu. Skarżący nie wykazał bowiem w rozumowaniu Sądu błędów logicznych, ani też sprzeczności z regułami doświadczenia życiowego. Prawidłowo ustalono więc, iż D. T. (1) w nieustalonym dniu w drugiej połowie 2006r. w Z. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną, w postaci pistoletu CZ, czym wyczerpał znamiona występku z art. 263 §2 k.k. Wymierzenie mu za ten czyn kary 1 roku pozbawienia wolności, jak też kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności (z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji) nie nosi w sobie cech surowości. Karę tę uznać należy wręcz za karę łagodną, tym bardziej w świetle zastosowanego warunkowego zawieszenia jej wykonania. Realną dolegliwością dla sprawcy będzie kara 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 50 zł. Aąą

Zgodzić należało się natomiast z zarzutami podniesionymi w apelacji prokuratora co do uniewinnienia A. Z. od zarzutu popełnienia występku z art. 280 §1 k.k. polegającego na tym, że w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od czerwca do końca 2006 roku, w W., działając wspólnie i w porozumieniu, a także z P. H., M. N., D. T. (1) i D. M., a nadto z inną ustaloną osobą, groźbą użycia przemocy wobec co najmniej pięciu mężczyzn o nieustalonej tożsamości, zabrali im w celu przywłaszczenia telefony komórkowe w ilości 5 sztuk, nieustalonej marki i wartości, a także cysterne z paliwem o pojemności 30.000 litrów, wartości nie mniejszej niż 60.000 złotych, na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego.

Rozstrzygnięcie to uznać należy za co najmniej przedwczesne. Przeprowadzona przez Sąd meriti analiza materiału dowodowego w powyższym zakresie budzi istotne zastrzeżenia. Nie może być ona uznana za wnikliwą i pełną. Jak wynika z pisemnych motywów u podstaw rozstrzygnięcia uniewinniającego A. Z. legła chwiejność wyjaśnień D. M., który raz twierdził, że w rozboju mieli wziąć udział obaj bracia Z., by później mówić tylko o jednym z nich. Nie sposób jednak nie przyznać racji oskarżycielowi publicznemu, który wskazuje na konsekwencję D. M. co do faktu, iż jeden z braci Z. uczestniczył w przestępstwie i miał to być właśnie A. Z.. Oskarżony opisując dzień, w którym doszło do rozboju działał go niejako na dwie części. Pierwsza około godziny

9 rano, gdy doszło do spotkania późniejszych sprawców przestępstwa i w której uczestniczyli obaj bracia Z. i druga – około godziny 15. Wówczas, jak mówi M., „nie było W.”. Wtedy też doszło do realizacji znamion czynu zabronionego. Jeszcze raz więc należy dokonać szczegółowego rozpytania D. M. na powyższe okoliczności

i ocenić jego wyjaśnienia zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Nie sposób już jednak zgodzić się z prokuratorem w zakresie kwestionowania uniewinnienia W. Z.. Rzeczywiście bowiem materiał dowodowy jest zbyt skąpy, by z całą stanowczością i w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż W. Z. przyjął pieniądze pochodzące ze sprzedaży skradzionego paliwa. Słusznie wyjaśnienia D. M. uznano w tym zakresie za niewystarczające. Wyraźnie i konsekwentnie mówił on bowiem, iż informacje te ma tylko ze słyszenia. Nie wskazał jednak kto mu o tym powiedział, jak też nie udało się w żaden sposób zweryfikować tych wypowiedzi. Tak więc oceniając wyjaśnienia D. M., jako w pełni wiarygodne nie można wykluczyć, iż zasłyszane przez niego informacje o przyjęciu przez W. Z. pieniędzy nie są prawdziwe. Osoba, która takie informacje mu przekazała z siebie znanych powodów, mogła wskazywać na wydarzenia, które w ogóle nie zaistniały, tzn., że W. Z. otrzymał pieniądze z rozboju, w którym nie uczestniczył.

Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w zakresie uniewinnienia M. R. od zarzutu paserstwa przedmiotowej beczki paliwa. W tym przypadku również jedynym dowodem pozostają wyjaśnienia D. M., który jednak nie był naocznym świadkiem transakcji, a tylko słyszał o takiej. Słusznie Sąd meriti uznał, iż taki, niczym nie poparty, dowód ze słyszenia nie może być podstawą wydania wyroku skazującego. Nie sposób bowiem wykluczyć, iż G. G. nie

sprzedził paliwa R. a innej osobie, za wyższą cenę. Brak więc jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów świadczących o winie M. R..

Odnośnie wydarzeń w T. (punkty 71, 72 i 73 wyroku odnośnie S. G. oraz punkty 2, 3 i 4 odnośnie M. N.).

Ustalenia Sądu meriti co do sprawstwa S. G. odnośnie popełnienia czynów polegających na tym, że w dniu 3 czerwca 2000 roku, w T., działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia, oddając z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów

z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, w kierunku wejścia do budynku, w którym znajdowali się ludzie, i godząc w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1) i J. Ś., spowodował u A. G. (1) obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej klatki piersiowej po stronie prawej z uszkodzeniem prawego gruczołu piersiowego, prawego płuca, przepony prawej oraz w wyniku penetracji pocisku do jamy brzusznej, rozerwania prawego płata wątroby, powodując u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej, długotrwałej choroby, realnie zagrażającej życiu, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął

w wyniku szybko i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego

w G. z dnia 16 lutego 1998 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 210 § 1 d.k.k. i art. 156 § 1 d.k.k. przy zast. art. 10 § 2 d.k.k. m.in. na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 21 listopada 1997 roku do dnia

1 grudnia 1999 roku, w ramach kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 marca 1999 roku, sygnatura akt (...), jak też tym samym miejscu i czasie, jak w zarzucie, działając

z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia, oddając z odległości 10 – 20 metrów, co najmniej 7 strzałów z broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, w kierunku wejścia do budynku, w którym znajdowali się ludzie i godząc w ten sposób pociskami pokrzywdzonych A. G. (1) i J. Ś., spowodował u J. Ś. obrażenia ciała w postaci rany postrzałowej powierzchni bocznej uda prawego z trzema pociskami umiejscowionymi w trzonie uda prawego oraz masywnego obrzęku uda prawego, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ruchu na okres powyżej 7 dni, jednak zamierzonego skutku nie osiągnął w wyniku szybko i sprawnie przeprowadzonej interwencji lekarskiej oraz niezwłocznego wdrożenia odpowiedniego sposobu leczenia, działając w warunkach powrotu do przestępstwa, opisanego powyżej. Wreszcie ustalenie, iż w tym samym miejscu i czasie, jak w zarzutach posiadał – bez wymaganego zezwolenia – broń palną w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, a także amunicję do tegoż w ilości co najmniej 7 sztuk.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami obrońcy S. G., jakoby doszło do obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., poprzez konstruowanie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na wyjaśnieniach współoskarżonego D. M., który pozostawał

z oskarżonym w głębokim konflikcie oraz przyjęcie wbrew zasadą prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez Sąd Okręgowy, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego możliwe jest stwierdzenie w sposób dostateczny, że to S. G. była osobą, która użyła broni palnej podczas wydarzeń w T..

Sąd I instancji przeprowadził w tym zakresie pełne postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał poddał wnikliwej ocenie zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Wyjaśnienia D. M., odnośnie wydarzeń w T., w pełni zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Pomijając uwagi poczynione powyżej odnośnie oceny tychże wyjaśnień, w tym konkretny fragmencie zyskują one potwierdzenie w relacjach uczestników feralnej zabawy oraz pokrzywdzonych. Ich analiza jednoznacznie wskazuje, iż D. M. opisuje sytuację, których sam był uczestnikiem.

W sposób konsekwentny

i stanowczy wskazuje na S. G., jako osobę używającą w trakcie tych wydarzeń broni palnej. Był on w pobliżu tego oskarżonego, dokładnie opisał jego zachowanie. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania dokonanej w tym zakresie przez Sąd I instancji oceny dowodów. O tym, iż to właśnie S. G. strzelał

w T.mówią również R. N.i A. G. (4). Wprawdzie nie byli oni naocznymi świadkami wydarzeń, ale słyszeli, że to (...) (pseudonim S.G.) strzelał.

Podobnie w pełni należyce ustalony został stan faktyczny. Apelujący nie wykazał, aby treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiadała zasadom logicznego rozumowania. Nie może więc być mowy o błędnych ustaleniach faktycznych. Zarzut taki nie jest bowiem uzasadniony, gdy (jak w badanej sprawie), sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska Sądu meriti czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń, a tego skarżący nie czyni.

Brak jednocześnie podstaw do zakwestionowania ustaleń Sądu, jak zarzuca do prokurator, odnośnie zamiaru z jakim działał S. G.. Rzeczywiście mierzył i oddawał strzały w drzwi budynku, za którymi schronili się ludzie. Niewątpliwie godził się, że może spowodować ich śmierć. Z drugiej jednak strony nie strzelał do konkretnych osób, lecz w zamknięte drzwi. Słusznie Sąd meriti zwraca również uwagę na kontekst sytuacyjny użycia broni i sekwencję wydarzeń. Napastnicy przyjechali do T. w sile kilkudziesięciu osób. Mimo to ochrona dyskoteki nie wystraszyła się podejmując skuteczną obronę. Doprowadziło to do frustracji oskarżonego, który wziął od oskarżonego N. broń i zaczął strzelać, by zademonstrować swą wyższość, przewagę, ale też zastraszyć osoby znajdujące się w środku budynku. Te okoliczności wskazują na brak podstaw do przyjęcia zamiaru bezpośredniego.

Kwalifikacja prawna czynów przypisanych S. G. także nie budzi zastrzeżeń podobnie jak wymiary kar jednostkowych i kary łącznej. Sąd meriti wziął pod uwagę wszystkie okoliczności obciążające, jak i łagodzące. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem obrony, iż mamy do czynienia z rażąco surowością orzeczonych kar. Kary jednostkowe za czyny przypisane sprawcy w punktach 72 i 73 wyroku oscylują praktycznie w dolnych granicach ustawowych zagrożeń. Kara 11 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie 71 wyroku również nie może być uznana za surową. Słusznie bowiem Sąd meriti zwrócił tu uwagę na wysoką społeczną szkodliwość zbrodni i bardzo poważne obrażenia, jakich doznała pokrzywdzona. Podobnie kara łączna 12 lat pozbawienia wolności, wymierzona z zastosowaniem zasady asperacji, ale de facto zbliżonej do absorpcji, musi być uznana za karę sprawiedliwą.

Nie ma racji obrońca M. N. kwestionując ustalenia Sądu I instancji odnośnie posiadania przez jego klienta w dniu 3 czerwca 2000 roku broni palnej w postaci pistoletu maszynowego (...), kaliber 9 mm, a także amunicji do tegoż w ilości co najmniej 7 sztuk. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd meriti wyraźnie wskazał, na jakich w tym zakresie oparł się dowodach i dlaczego dał im wiarę. Wyjaśnienia D. M. zasługują tu na pełną wiarygodność. Co więcej znajdują one potwierdzenie w zeznaniu R. N., ale też A. G. (4), któremu N. przekazał broń, a ten ją ukrył. W tej sytuacji w pełni należy zgodzić się z ustaleniami dokonanymi przez Sąd meriti i przypisaniem M. N. popełnienia występku z art. 263 §2 k.k.

Nie ma znaczenia dla sprawy nie okazanie A. G. (4) pistoletu maszynowego (...). Fakt użycia takowej broni w T. jest bowiem bezsporny, podobnie, jak to, iż broń taką na miejsce zdarzenia przywiózł i przekazał G.M. N..

Ponownej jednak analizy będą wymagały okoliczności popełniania czynów zarzucanych w punktach II i III M. N., a polegających na pomocnictwie S. G. do dokonania zbrodni z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k. i art. 156 §1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. oraz z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 148 §1 k.k. i art. 157 §1 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. Wydając rozstrzygnięcie uniewinniające Sąd meriti wskazał, iż działanie S.G. było ekscysem, nie objętym zamiarem nawet ewentualnym przez M. N.. Sąd nie analizuje, co w tej sytuacji wydaje się koniecznością, w jakim celu M. N. zabrał ze sobą pistolet maszynowy i po co miał go przekazać S. G.. Ponownie rozpoznając sprawę w tym zakresie Sąd I instancji szczegółowo rozpyta D. M. co do zachowania M. N. w chwili przekazywania broni S. G., a przede wszystkim w chwili, gdy broń ta była mu zwracana. Czy wówczas oskarżony N. dystansował się od jej użycia, czy czynił G., jakieś wyrzuty itp. Następnie Sąd oceni zgromadzony materiał dowodowy przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy w Częstochowie przedmiotowym wyrokiem uniewinnił w punkcie

5 M. N. od zarzutu popełnienia występku z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

i w zw. z art. 65 § 1 k.k., który miał polegać na tym, że w kwietniu 2006 roku, w G., oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z D. M. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem wysyłanych drogą telefoniczną krótkich wiadomości tekstowych, grożąc zamachem na życie M. K. (2)

i K.K., doprowadził M. K. (2) do rozporządzenia mieniem w kwocie 170.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

a zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 maja 2003 roku, sygnatura akt (...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 23 czerwca 2004 roku, sygnatura akt (...), m.in. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia

9 sierpnia 2004 roku do dnia 23 sierpnia 2005 roku. Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się prokurator podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na uznaniu, że zachowanie oskarżonego polegające na przyjęciu pieniędzy w kwocie 2.000 złotych, pochodzących z wymuszenia rozbójniczego, nie wyczerpuje znamion występku z art. 282 k.k., gdy tymczasem sąd ustalił, iż w danym miejscu i czasie, wskazanym w akcie oskarżenia, oskarżony ten przyjął wskazaną kwotę pieniędzy, wiedząc, że pochodzi z przestępstwa, a tym samym poza rozważaniem sądu pozostały kwestie związane z subsumpcją zachowania oskarżonego przez pryzmat pomocnictwa do zarzucanego mu czynu z art. 18 § 3 k.k. (ułatwienie jego popełnienia przez tzw. pomocnictwo psychiczne, wzmocnienie roli bezpośrednich sprawców), bądź też przez pryzmat przyjęcia pieniędzy pochodzących z przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

Nie sposób przynajmniej w części nie podzielić stanowiska zaprezentowanego w apelacji.

Z poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, że M. N. udał się wraz z M. i N. pod jedno z centrów handlowych w G.. M. i N. przekazali wówczas z uzyskanych od M. K. (2) pieniędzy 20 000 zł właśnie N.. Nawet przy pełnej akceptacji stanowiska Sądu meriti, iż oskarżony N. nie wiedział, iż pieniądze, jakie uzyskali koledzy, a których część otrzymał, pochodzą z wymuszenia od M. K. (2) w związku z uprowadzeniem jego żony, to miał jednak świadomość, jak wynika z ustaleń Sądu, iż pochodzą one z przestępstwa. M. i N. prosili go bowiem o obecność podczas przekazania pieniędzy, które miały pochodzić z tytułu szantażu w związku ze zdradą małżeńską. Tym samym dokonując takowych ustaleń Sąd meriti winien rozważyć, czy M. N. nie wyczerpał swym zachowaniem znamion występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. Brak takiej analizy musiał skutkować uchynieniem wyroku w punkcie 5 i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

W punktach 7 i 41 wyroku Sąd Okręgowy w Częstochowie na podstawie art.

17 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie przeciwko M. N. i D. M., o czyn z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (wobec M. z art. 64 § 2 k.k.) i w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegający na tym, że w II połowie 2006 roku, w G. i B., działając wspólnie

i w porozumieniu dodatkowo z P. H. i inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez P. H., czynili przygotowania do pozbawienia wolności A. G. (2), w celu przetrzymywania jej w charakterze zakładnika i wyłudzenia okupu w wysokości 1 miliona złotych od J. G., w ten sposób, że dokonywali obserwacji miejsca zamieszkania ww., zgromadzili niezbędne przedmioty, mające być wykorzystane podczas porwania w postaci broni palnej, kominiarek, kradzionych samochodów, a nadto M. N. przekazał pieniądze na wynajęcie domu, a D. M. wynajął dom w nieustalonej miejscowości pod O., przeznaczony do przetrzymywania zakładniczki, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się oskarżyciel publiczny.

Podniesione w środku odwoławczym zarzuty zasługują na uwzględnienie. Przyjęcie, iż M. N. i D. M. dobrowolnie odstąpili od czynionych przygotowań do porwania A. G. (2) jawi się co najmniej, jako przedwczesne. Zaprezentowana

przez Sąd meriti analiza materiału dowodowego w tym zakresie budzi zastrzeżenia i wydaje się nader powierzchowna, a w pewnych fragmentach wręcz wewnętrznie sprzeczna.

Zgodzić należy się z poczynionymi w oparciu o wyjaśnienia D. M.i zeznania R. N.ustaleniami tak w zakresie planowanego porwania dla okupu A. G. (2), jak i czynionych w tym zakresie przygotowań. Były one już daleko zaawansowane. Sprawcy prowadzili obserwację przyszlých ofiar, wynajęli dom gdzie mieli przetrzymywać A. G. (2). Na poczet wynajmu wpłacili 10 000 zł, z czego, z własnych pieniędzy, do tej kwoty 1500 zł dołożył M. N..

N.i M.w dniu, w którym miało dojść do porwania, czekali w skradzionym samochodzie na N.i H.. Ci jednak nie przyjechali. Z niewyjaśnionych przyczyn P. H.powiadomił o planowanym porwaniu zastępcę naczelnika wydziału kryminalnego K.w G.oraz J. G.. Dla oceny zajętego przez Sąd meriti stanowiska kwestia ta pozostaje jednak drugorzędną. Sąd bowiem uznał, iż N.i H.czekając w ustalonym czasie i miejscu na H.i N.mieli obiektywną możliwość realizacji planowanego przestępstwa. Jednak skoro tego nie uczynili, to znaczy, iż miało miejsce dobrowolne odstąpienie. Tu jednak, jak się wydaje Sąd meriti popadł w sprzeczność. Z jednej strony pisze bowiem, iż M.miał możliwość realizacji czynu zabronionego i sam podjął decyzję o odstąpieniu, z drugiej strony w uzasadnieniu czytamy „D. M.w zakresie tego czynu był podporządkowany P. H.”. Skoro więc był podporządkowany, kwestia ta wynika zresztą z ustaleń w zakresie innych popełnianych przestępstw, i żadne czynności nie mogły być podejmowane bez zgody P. H., to nielogicznym wydaje się przyjęcie odmiennych założeń w zakresie planowanego porwania. Wątpliwości dodatkowo budzi fakt, iż to właśnie od H.wyszła propozycja porwania dla okupu i to on był inicjatorem tych wydarzeń. Oceniając, czy mamy do czynienia z dobrowolnym dostąpieniem, czy też nie Sąd winien mieć na względzie także inne popełniane w ramach grupy przestępczej czyny, jak np. zdarzenie z 8 czerwca 2001r., kiedy M. K. (3)twierdził, iż czekają na zgodę od H., aby pobić M. O.. Abstrahując od kwestii, czy rzeczywiście taką zgodę udzielał oskarżony H., czy też był to tylko wymysł M. K. (3), bezspornym pozostaje, iż mówił o tym, D. M.będąc przekonany, o konieczności uzyskania takiej zgody od kierującego grupą przestępczą. Ten aspekt musi więc być brany również pod uwagę, przy dokonywaniu przez Sąd oceny „dobrowolności odstąpienia”.

Podobnie w odniesieniu do M. N.twierdzenie, iż dobrowolnie odstąpił od czynionych przygotowań jest co najmniej przedwczesne i materiał dowodowy wymaga w tym zakresie ponownej gruntownej analizy. Jak była mowa powyżej Sąd meriti w pełni prawidłowo ustalił, iż M. N.uczestniczył w sposób czynny w przygotowaniach do porwania A. G. (2). Przyjęte domniemanie, iż N.był osobą najbardziej zaufaną H.i tym samym nie jest możliwe, by przywódca grupy nie konsultował z nim decyzji o zawiadomieniu G.i K.o planowanym porwaniu, wydaje się zbyt daleko idące. Co więcej Sąd nie analizuje tu kwestii „dobrowolnego odstąpienia” w tym kontekście. Wiedza bowiem o zawiadomieniu, nawet planowanym, organów ścigania oraz pokrzywdzonego statuje zupełnie inny stan faktyczny. Należałoby więc rozważyć, czy nadal mamy do czynienia z „dobrowolnym odstąpieniem”, czy też widza o powiadomieniu pokrzywdzonego i policji nie jest jednak czynnikiem zewnętrznym, który w jakimś stopniu uniemożliwia realizację przestępstwa.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji winien w pierwszej kolejności dążyć do ustalenia, czy M. N.miał możliwość sam udać się na miejsce, gdzie oczekiwali M.i N.oraz dlaczego tego nie uczynił. W tym celu należy szczegółowo przesłuchać R. N.i D. M.. Zgromadzone dowody winny zostać poddane ponownej wnikliwej analizie zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Odnośnie przestępstwa nieudolnego pobicia T. D.oraz posiadania broni palnej (punkt 23 i 24 odnośnie P. H., punkt 50 odnośnie D. T. (1), punkt 9 odnośnie M. N.i punkt 39 odnośnie D. M.).

Sąd I instancji w pełni prawidłowo dokonał oceny materiału dowodowego i ustalił, że H., M., N.i T.mieli zamiar pobicia T. D.. Na polecenie H., M.zakupił sztylę od kilofów oraz siekiery, a także „zorganizował” kradziony samochód. Sprawcy podjechali pod dyskotekę (...)w Z., gdzie, jako ochroniarz pracował D.. Jak ustala Sąd N.i M.zabrali siekiery, T.sztylę, a H.pokazał im, że za paskiem spodni ma broń. Do pobicia pokrzywdzonego jednak nie doszło, bo nie było go

w tym dniu w pracy. Nie sposób zgodzić się z zarzutami podniesionymi przez obrońcę M. N., iż nie wykazano, że faktycznie oskarżony N. podjeżdżał pod dyskotekę (...) i nie ustalono ponad wszelką wątpliwość czy faktycznie oskarżony N. miałby się posługiwać siekierą, a jeżeli w ogóle podjeżdżał to czy faktycznie odbywało się to kilkakrotnie i czy za każdym razem chciał użyć tego samego narzędzia. Sąd meriti wyraźnie wskazał, na jakich dowodach oparł swe ustalenia w tej materii. Są to konsekwentne wyjaśnienia D. M., którym dano wiarę. Wyjaśnienia te po części potwierdzone zostały zeznaniami T. D., który wprawdzie nie miał bezpośrednich informacji o zdarzeniach, ale potwierdził, że „stał na bramce” w dyskotekę (...) oraz źle wyrażał się o P. H.. Przeprowadzona przez Sąd meriti ocena dowodów zasługuje na pełną aprobatę. D. M. szczegółowo opisał przebieg wydarzeń. Co istotne nie pomniejszał swej roli w nich mimo, że organy ścigania wcześniej nie miały w tym zakresie żadnych informacji. Był całkowicie pewny co do kwestii, jakie narzędzia wzięły poszczególne osoby. Tym samym w pełni należy zgodzić się z poczynionymi ustaleniami, a także z kwalifikacją prawną czynu przypisanego M. N.. Sąd słusznie uznał, iż jadąc z innymi osobami pod dyskotekę (...) w celu pobicia D., biorąc w ręce siekierę wyczerpał swym zachowaniem znamiona występku z art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. (M. N. czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 maja 2003 roku, sygnatura akt (...), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 23 czerwca 2004 roku, sygnatura akt (...), m.in. za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 9 sierpnia 2004 roku do dnia 23 sierpnia 2005 roku). Nie ma przy tym znaczenia, czy za każdym razem podjeżdżając celem pobicia D. zabierał ze sobą to samo narzędzie. Bezspornym bowiem w świetle wyjaśnień M. pozostaje, że co najmniej jeden raz, gdy sprawcy udali się pod dyskotekę (...) celem pobicia pokrzywdzonego oskarżony N. zabrał z bagażnika siekierę, przy pomocy której zamierzał dokonać przestępstwa.

Uwzględniając okoliczności sprawy, popełnienie czynu w warunkach recydywy, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wymierzona za to kara 1 roku pozbawienia wolności jawi się, jako kara łagodna – nie nosząca cech nadmiernej surowości.

Zgodzić należało się natomiast z zarzutami podniesionymi w apelacji prokuratora, iż nie zostały wyjaśnione w sposób należyty okoliczności sprawy związane z zamierzonym użyciem w czasie pobicia sztyla przez D. T. (1) oraz broni palnej przez P. H..

Sąd I instancji umarzając w punkcie 50 postępowanie przeciwko D. T. (1) przyjął, iż dopuścił się on występku z art. 13 §2 k.k. w zw. z art. 158 §1 k.k. Zdaniem Sądu brak bowiem możliwości jednoznacznego ustalenia, czy sztyl, którym miał posłużyć się oskarżony stanowi „niebezpieczne narzędzie”.

Rzeczywiście w świetle utrwalonego orzecznictwa niebezpiecznym w rozumieniu art.

280 § 2 k.k., ale też art. 159 k.k., jest przedmiot, którego istotą użycia jest możliwość spowodowania zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka w stopniu analogicznym

i tożsamym lub bardzo zbliżonym do następstw użycia broni palnej, czy też noża. Decydujące znaczenie mają takie cechy i właściwości przedmiotu, które sprawiają, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działanie przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje realne zagrożenie o równowartości odpowiadającej broni palnej lub noża. Istotną zatem jest ocena obiektywnych i stałych właściwości przedmiotu, a nie sposobu jego użycia, przy czym chodzi o hipotetyczne, obiektywne zagrożenie. Orzecznictwo uznaje za taki niebezpieczny przedmiot imitację kija baseballowego, a nawet oryginalny kij baseballowy, gdyż przedmioty te, z uwagi na ich ciężar (masę) mogą spowodować poważne obrażenia ciała, a nawet śmierć w razie uderzenia człowieka (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 4 października 2001 r., II AKa 354/01, OSA 2002, nr 2, poz. 12 oraz wyrok SA w Krakowie z dnia 14 stycznia 1999 r.,

II AKa 210/98, KZS 1999, z. 2, poz. 22). Za taki przedmiot, "inny podobnie niebezpieczny" na gruncie art. 159 k.k., uznaje się też trzonek od siekiery o długości około 60 cm, zbudowany z włókna szklanego o parametrach twardego drewna, przystosowany do wielokrotnego uderzenia i wytrzymały (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2010 r., II AKa 416/09, OSAW 2010/2/171). Nie można mając na względzie powyższe orzecznictwo już na chwilę obecną w pełni zaaprobować przyjęte przez Sąd meriti rozstrzygnięcie. Wbrew art. 366 §1 k.p.k. organ orzekający nie dążył do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności. Jak sam ustalił osobą, która zorganizował cały sprzęt celem dokonania

przestępstwa był D. M.. To on wskazał, iż zakupił siekiery i 3 sztyły do kilofów. On również przed zdarzeniem wydał poszczególnym osobom te narzędzia. W tej sytuacji należy szczegółowo rozpytać oskarżonego, jakiego rodzaju były to sztyły, jaką miały długość, jaką grubość,

a wreszcie, czy miały ostre krawędzie. Doświadczenie życiowe wskazuje bowiem, iż sztył do kilofa z reguły jest grubszy i dłuższy, niż sztył do osadzenia siekiery. Często ma także

z jednej strony ścinane, ostre krawędzie. W takim przypadku mógłby zostać uznany za „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 159 k.k. To jednak będzie wymagało od Sądu ponownej, wnikliwej analizy i ustaleń. Podobnie zresztą, jak kwestia ewentualne posiadania przez P. H. w czasie tych zdarzeń broni palnej. Sąd I instancji nie przyjął, iż oskarżony H. zabrał z sobą broń palną udając się pod dyskotekę (...) celem pobicia T. D.. Doprowadziło to do umorzenia postępowanie z uwagi na przedawnienie czynu zakwalifikowanego, przez Sąd, jako występku z art. 13 §2 k.k. w zw.

z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k., a także uniewinnienia P. H. od zarzutu posiadania krótkiej broni palnej. W tym przypadku również należało się zgodzić

z prokuratorem, iż nie wyjaśniono pełni wszelkich okoliczności sprawy, a zapadłe rozstrzygnięcia należało uznać za przedwczesne. Podstawą ustaleń były, jak wyżej zaznaczono, wyjaśnienia D. M.. Z nich wynika, co zresztą znajduje się w ustaleniach (k.176 uzasadnienia), że P. H. nie chciał nic brać, bo za paskiem miał broń krótką – pistolet. Broń tę pokazał M.. Należało więc szczegółowo rozpytać tego oskarżonego skąd wzięło się jego przeświadczenie, iż jest to broń palna. Pamiętać przy tym należy, iż D. M. sam był w posiadaniu takiej broni, stąd też nie można wykluczyć możliwości precyzyjnego rozróżniania przez niego broni palnej od np. atrapy. To jednak wymaga ponownej analizy i ustaleń. Dlatego też wyrok został w tym zakresie uchylony, to jest odnośnie punktu 50 co do D. T. (1) i punktów 23 oraz 24 co do P. H.,

a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Podobne powody legły u podstaw uchylecia zaskarżonego wyroku w zakresie wymuszenia rozbójniczego i pobicia M. O. (pkt 33 wyroku w odniesieniu do D. M., punkt 63 wyroku w odniesieniu do A.A., punkt 16 wyroku w odniesieniu do P. H.). Sąd I instancji opierając się przede wszystkim na wyjaśnieniach D. M., popartych zeznaniami M. O., a także opinią lekarską, ustalił, iż D. M. i A.A. wzięli udział w pobiciu M. O. 8 czerwca 2001r. W trakcie zdarzenia napastnicy posługiwali się stalowymi rurami. Sąd jednak uznał, iż dane którymi dysponowano uniemożliwiają in concreto stwierdzenie, czy metalowe rury stanowiły „inny podobnie niebezpieczny przedmiot”. Dlatego też przyjął, że A.A. i D. M. wyczerpali swym zachowaniem znamiona występkę z art. 158 §1 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności umorzył postępowanie. Rację ma tu jednak oskarżyciel publiczny, że rozstrzygnięcie takowe uznać należy co najmniej za przedwczesne. Sąd nie starał się bowiem szczegółowo rozpytać D. M., jakiego rodzaju były to rury, jakiej grubości itp. Okoliczności te mają niewątpliwie istotne znaczenie dla prawidłowości rozstrzygnięcia. Rzeczywiście bowiem przy ocenie, czy narzędzie, którym posługuje się sprawca, jest narzędziem niebezpiecznym, istotnym pozostają jego parametry techniczne, jak długość, czy specyficzny kształt powodujący, że użycie go może spowodować poważne skutki dla życia i zdrowia człowieka. W jednym ze swych orzeczeń Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że metalowa rurka o średnicy 0,5 cala i długości 60 cm stanowi "inny podobnie niebezpieczny przedmiot"

w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (wyrok SA w Katowicach z dnia 5 czerwca 2009r., II AKa 61/09, KZS 2009/9/69).

Ponownej analizy będzie wymagała od Sądu również kwestia uniewinnienia P. H. od zarzutu popełnienia czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k. polegającego na tym, że w czerwcu 2001 roku, w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, polecił D. M., A.A. i innym ustalonym osobom, pobicie M. O., przy użyciu niebezpiecznych narzędzi w postaci stalowych, metrowych, rur, na skutek czego w dniu 8 czerwca 2001 roku, w K., pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i tułowia, ran tłuczonych głowy w okolicy skroniowej prawej i ciemieniowej oraz rany tłuczonej ucha prawego z rozerwaniem małżowiny usznej, co spowodowało rozstrój jego zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 156 § 1 k.k., działając w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd popada tu w swego rodzaju sprzeczność. Z jednej strony bowiem daje wiarę w całej rozciągłości wyjaśnieniom D. M., a z drugiej stwierdza, że jego wiedza w zakresie rzekomej zgody i akceptacji H. na pobicie O. nie była wystarczająca. Koniecznym zdaniem

Sądu odwoławczego jest ponowna analiza tej problematyki. Mamy do czynienia ze specyficzną sytuacją. Prawdłowo ustalono, iż o wszystkim w ramach zorganizowanej grupy przestępczej decydował P. H..

W zasadzie każda „akcja” wymagała jego akceptacji. W przypadku wydarzeń z 8 czerwca 2001r. sprawcy dłuższy czas czekali, zanim dokonali pobicia pokrzywdzonego. Sąd meriti winien szczegółowo rozpytać D. M. dlaczego tak się działo, czy M. K. (3) twierdząc, iż potrzebował zgody H. na podjęcie działań kontaktował się z nim.

Dopiero szczegółowe ustalenia i wnikliwa ocena dowodów w tym zakresie umożliwią podjęcie w pełni prawidłowej decyzji. Dlatego też rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 16 zaskarżonego wyroku odnośnie P. H. zostało uchylone, a sprawę w tym zakresie przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Za prawidłowe natomiast należało uznać skazanie P. H. za czyn z 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegający na tym, że

w okresie kwietnia - maja 2001 roku, w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na życie lub zdrowie, usiłował doprowadzić M. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w wysokości 10.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który nie przekazał mu żądanej kwoty pieniędzy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a zarzucanego czynu dopuścił się

w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 16 stycznia 1996 roku, sygnatura akt (...), za przestępstwo z art. 210 § 1 d. k.k. przy zastosowaniu art. 10 § 3 d. k. k. w zw. z art. 36 § 2 i 3 k.k., m.in. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 14 marca 1995 do dnia 22 stycznia 1998 roku, w ramach kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 30 kwietnia 1997 roku, sygnatura akt (...). Nie ma tu racji obrońca oskarżonego zarzucając, iż wbrew treści art. 5 § 2 k.p.k. przypisano oskarżonemu popełnienie tego czynu. Wskazać należy, iż przepis art. 5 § 2 k.k. kierowany jest do sądu. Tylko w przypadku, gdy organ ten rozstrzygnie nie dające się usunąć wątpliwości na niekorzyść strony dochodzi do naruszenia prawa procesowego. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary określonej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu powołanej reguły, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Tak stało się w niniejszej sprawie. Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom D. O. złożonym

w postępowaniu przygotowawczym. Z taką oceną w pełni należy się zgodzić. Logicznie również umotywowował swe stanowisko dlatego odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka O. złożonym w toku rozprawy, jak też wyjaśnieniom P. H., który nie przyznał się do winy.

Kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona P. H. za ten czyn, przy uwzględnieniu okoliczności jego popełnienia, działania sprawcy w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w warunkach recydywy nie nosi cech surowości.

W odniesieniu do czynów przypisanych P. H. w punktach 17, 18, 19, 20 i 26 wyroku nie można też zgodzić się z podniesionymi w apelacji jego obrońcy zarzutami obrazy przepisów postępowania, a to art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 kpk - poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej przez Sąd tezie o zawinieniu oskarżonego, czy też obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, gdy końcowa ocena dowodów stanowi wynik rozważenia - zgodnie z obowiązkiem dochodzenia do prawdy - okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego a uzasadnienie rozstrzygnięcia jest wyczerpujące, logiczne oraz zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Tak stało się w niniejszej sprawie. Sąd przeprowadził wszelkie niezbędne dowody, które poddał wnikliwej i rzetelnej ocenie. Znalazło to odzwierciedlenie w pisemnych motywach orzeczenia. Podniesiona argumentacja pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż dokonana ocena była w pełni prawidłowa i nie nosiła cech dowolności. Sąd miał przy tym na względzie wszystkie zgromadzone w

sprawie dowody i do każdego z nich się odniósł – wyraźnie wskazując, którym daje wiarę i dlaczego, a którym odmawia waloru wiarygodności. Twierdzenia skarżącego, jakoby ocena miała służyć z góry przyjętej przez Sąd tezie o zawinieniu oskarżonego jawi się więc jako całkowicie nieuzasadnione.

Argumentacji dotycząca prawidłowości oceny zeznań R. N. i D. H. dokonanej przez Sąd I instancji została już przedstawiona powyżej. Oczywiście uwagi te zachowują pełną aktualność również w odniesieniu do ustaleń poczynionych, co do czynów przypisanych P. H. w punktach 17, 18, 19, 20 i 26 wyroku. Dodatkowo tylko można podkreślić.

Odnośnie uszkodzenia mienia na szkodę T. Z. (punkt 17 wyroku).

Nie można zgodzić się z obrońcą, iż doszło do naruszenia art. art. 7 k.p.k., czy też art. 5 §2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść jego klienta i przyjęcie, że faktycznie polecił podpalenie lawety D. M. i K. F.. Jak była o tym mowa, przepis art. 5 §2 k.k. kierowany jest do Sądu, a ten jak wynika to

z pisemnych motywów, nie miał w zakresie przypisanego P. H. w punkcie 17 wyroku czynu żadnych wątpliwości. Natomiast dokonanie przez Sąd oceny zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań strony procesowej nie stanowi naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. D. M. konsekwentnie wskazywał, iż lawetę należąca do T. Z. nakazał zniszczyć P. H.. Za to przekazał również określoną kwotę pieniędzy, którymi D. M. podzielił się ze swym szwagrem, jako że to on współuczestniczył w dokonaniu przestępstwa. K. F. potwierdził okoliczności zdarzenia, jak również fakt zlecenia zniszczenia lawety przez P. H.. Sąd dostrzegł przy tym i poddał ocenie drobne rozbieżności, jakie pojawiły się pomiędzy zeznaniami K. F. a wyjaśnieniami D. M.. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że P. H. we wrześniu 2001r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, polecił D. M. i K. F. zniszczenie, poprzez podpalenie, samochodu pomocy drogowej, należącego do T. Z., w wyniku czego, w dniu 12 września 2001 roku w miejscowości B.- woj. (...)- ww., poprzez wlanie benzyny do kabiny pojazdu i jej podpalenie, dokonali uszkodzenia samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), powodując straty w wysokości co najmniej 1000 złotych na szkodę T. Z., działając w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd meriti prawidłowo zakwalifikował to działanie, jako występki z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 65 § 1 k.k. Prawidłowo również wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, co wynika z pisemnych motywów uzasadnienia. Kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona P. H. za ten czyn jawi się, jako kara w pełni sprawiedliwa.

Podobnie w pełni prawidłowo Sąd ocenił materiał dowodowy i dokonał ustaleń odnośnie czynu przypisanego P. H. w punkcie 18 wyroku, a polegającego na przyjęciu w celu puszczenia w obieg, w I kwartale 2002 roku, w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a następnie przekazanie D. M., fałszywych pieniędzy – euro - w postaci banknotów w różnych nominałach, w łącznej kwocie 1.000 euro, przy czym z popełnienia przestępstwa sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu i działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Nie ma racji obrońca twierdząc, iż doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, czy też art. 5 §2 k.p.k. przez ustalenie, że jego klient przyjął fałszywe banknoty w celu puszczenia ich w obieg poprzez przekazanie ich D. M., a następnie niejakiemu K. z K. podczas gdy nie został dookreślony czas w jakim miało dojść do tegoż zdarzenia (oskarżony H. mógł przecież wówczas być pozbawiony wolności) a tym samym oparcie wyroku skazującego jedynie na relacji oskarżonego M., które są nieprecyzyjne. Sąd w sposób w pełni prawidłowy, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ocenił wyjaśnienia D. M.. Ocena ta w żadnej mierze nie może być uznana za dowolną, o czym świadczy argumentacja powołana w pisemnych motywach wyroku. D. M. nie miał żadnego interesu w tym, aby opisywać szczegółowo organom ścigania okoliczności zdarzeń związanych z puszczeniem w obieg fałszywych banknotów euro. Doprowadziło to w sumie do skazania również jego za przedmiotowe czyny, a co istotne organy ścigania nie miały

w tym zakresie żadnych informacji. Jak słusznie zauważa Sąd meriti o prawdziwości jego wyjaśnień świadczy również fakt, iż jeśli nie pamiętał pewnych okoliczności to ich nie kreował, a wprost o tym mówił. Tak jest np. odnośnie ceny za przedmiotowe banknoty. Nie sposób również zgodzić się z obrońcą, iż mamy do czynienia z

nieprecyzyjnym wskazaniem daty czynu. Okoliczność ta w aspekcie czasu, jaki upłynął pomiędzy zdarzeniami, a chwilą przesłuchania D. M. jest kwestią nie budzącą wątpliwości. To właśnie precyzyjne podanie daty, która przecież nie wiązała się z żadnymi szczególnymi wydarzeniami, mogłoby nasuwać wątpliwości co prawdziwości relacji. Fakt, iż w pewnych okresach P. H. przebywał w zakładach karnych, także nie może świadczyć o jego niewinności. D. M. bowiem konsekwentnie i bez wątpliwości wyjaśniał, iż w jakich okolicznościach i w jakim celu otrzymał właśnie od P. H. fałszywe banknoty oraz, że miał to miejsce w I kwartale 2002r. Brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu meriti w tym zakresie, które należało uznać za w pełni prawidłowe, podobnie, jak przyjętą kwalifikację prawną czynu i wymiar kary.

Analogicznie przedstawia się również sytuacja odnośnie czynów przypisanych P. H. w punktach 19 i 20. W tym przypadku również Sąd meriti dokonał właściwej oceny materiału dowodowego (zgodnej z dyspozycjami art. 7 k.p.k.), co doprowadziło do

w pełni prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Całkowicie chybionym jest zarzut apelacji, jakoby doszło do naruszenia art. 7 k.p.k., a Sąd nie wykazał, że oskarżony swym zachowaniem zmierzał do wywarcia wpływu na czynności urzędowe poprzez spowodowanie nie odbycia się rozpraw, podczas gdy okoliczności te nie zostały wykazane, a rozstrzygnięcie opiera się wyłącznie na zeznaniach świadka N..

Nawet, gdyby tak było, iż orzeczenie oparto na zeznaniach jednej osoby to nie sposób tylko na tej podstawie opierać skutecznego zarzutu apelacji. Zeznania R. N. (jak była już o tym mowa powyżej) w pełni zasadnie Sąd I instancji uznał za wiarygodne

i w oparciu o nie dokonał ustaleń faktycznych. Odnośnie tych konkretnych wydarzeń należy jednak dodatkowo podnieść, iż zeznania te zostały przecież poparte innymi dowodami. Bezspornym bowiem i wynikającym z informacji Sądu Okręgowego w Gliwicach pozostaje, że w sprawie o sygn. akt IV K 174/02, w której jednym z oskarżonych był właśnie P. H., w dniach 1.04.2004r. i 18.05.2004r. nie przeprowadzono rozpraw na skutek fałszywego zgłoszenia, że w budynku podłożono ładunek wybuchowy. Informacje te uwiarygodniają twierdzenia R. N., które dodatkowo znajdują też oparcie w wyjaśnieniach D. M.. W pełni właściwie Sąd I instancji dał więc wiarę tym zeznaniom

i w oparciu o nie ustalił stan faktyczny. Prawidłowo także zakwalifikował działania P. H., jako występki z art. 232 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. Kary po 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności wymierzone za każdy z tych czynów, także uznać należy za adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia sprawcy.

Z w pełni prawidłową oceną materiału dowodowego, która doprowadziła do nie budzący wątpliwości ustaleń faktycznych (wbrew zarzutom podniesionym w apelacji obrońcy), mamy także do czynienia w odniesieniu do czynu przypisanego P. H.

w punkcie 26 wyroku. Sąd oparł się w tym przypadku na zeznaniach tylko jednej osoby, a mianowicie M. J. (1). Przeprowadził jednak ich niezmiernie wnikliwą, a wręcz drobiazgową analizę. Naprowadzone w pisemnym uzasadnieniu motywy, które legły

u podstaw dania wiary tym zeznaniom znajdują pełną akceptację. Rzeczywiście bowiem świadek podaje rozliczne szczegóły wydarzeń, z których część, jak kradzież, pochodzących

z leasingu koparko – ładowarek znajduje potwierdzenie w innych dowodach (zeznaniach K. R. i Tomasza Tomaszewskiego). Słusznie również Sąd meriti eksponuje wśród okoliczności świadczących o wiarygodności M. J. (1) fakt, iż w opisach zdarzeń nie pomniejszył on swojej roli i nie próbował oczyszczać swej osoby. Precyzyjnie wskazano również powody dla jakich nie dano wiary wyjaśnieniom P. H., czy zeznaniom M. K. (4), który zaprzeczył, aby był obecny przy szarpaniu i groźeniu M. J. (1) przez P. H..

Prawidłowo oceniony materiał dowodowy skutkował właściwymi ustaleniami faktycznymi. Nie sposób w tej sytuacji zgodzić się z obrońcą, że doszło do błędu w tych ustaleniach. Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może bowiem opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc, na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania

i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd meriti.

Nie ma też racji obrońca zarzucając nie przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy J.a K., o którą wnosił oskarżyciel publiczny na rozprawie w dniu 25 lutego 2013 roku oraz odstąpienie od przesłuchania świadka A. K. (1). Sąd meriti nie popełnił w tym zakresie żadnych uchybień. Co do braku konfrontacji między J.

a K.w pełni znajdują tu również zastosowanie argumenty użyte do uzasadnienia postanowienia oddalającego wniosek o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy D. M.a Z. D.. Stosownie do stanowiska zaprezentowanego przez SN w orzeczeniu z dnia 29 maja 2008r., V KK 99/08 art. 172 k.p.k. nie nakłada na organy procesowe żadnego obowiązku. Daje jedynie podstawę przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy osobami przesłuchiwanymi, a także określa sytuację, w której jest ona niedopuszczalna. Konfrontacja jest zatem czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który nie ma obowiązku jej przeprowadzenia w każdym wypadku sprzeczności w oświadczeniach dowodowych. Powinien to zrobić wówczas, gdy może się to przyczynić do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego.

W orzeczeniu z dnia 27 lutego 2001r., III KKN 484/99 SN stwierdził natomiast, że artykuł 172 k.p.k. nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia konfrontacji świadków w każdym wypadku sprzeczności w ich zeznaniach, lecz tylko w sytuacji, gdy może to się przyczynić do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego.

Nie można w tej sytuacji uzasadnienie twierdzić, iż miało miejsce ze strony Sądu uchybienie proceduralne, a tym bardziej, uchybienie, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Zastrzeżenia budzi jednak argumentacja zawarta w pisemnych motywach wyroku, która doprowadziła do uniewinnienia P. H.od zarzutu popełnienia czynu, polegającego na tym, że w okresie od sierpnia do września 2009r. w G., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez siebie, przyjął od ustalonej osoby pieniądze w kwocie 5.000 złotych, pochodzące ze sprzedaży koparko-ładowarki marki V., wartości 200.057 złotych, wiedząc, iż pochodzi

z kradzieży z włamaniem w nocy z 5 na 6 sierpnia 2009 roku, w Z.na szkodę (...) Sp. z o.o.z siedzibą w W., Al. (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, działając w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodzić należy się w tym miejscu z zarzutami podniesionymi w apelacji prokuratora. Na obecnym etapie decyzja Sądu musi zostać uznana za co najmniej przedwczesną. Zaprezentowana analiza jest mało wyczerpująca i zbyt pobieżna. De facto bowiem ten sam materiał dowodowy, który Sąd meriti ocenił, jako w pełni wiarygodny,

a mianowicie zeznania M. J. (1), doprowadził do uznania winy oskarżonego za czyn

z art. 191 §1 k.k. i in. Sąd I instancji jeszcze raz winien wnikliwie przesłuchać na powyższe okoliczności M. J. (1)i dokonać szczegółowej analizy jego zeznań, także w aspekcie wydarzeń, które wcześniej miały miejsce, a mianowicie żądań kierowanych przez P. H.odnośnie przedmiotowej koparki. Dlatego też zaskarżony wyrok w tym zakresie, to jest w punkcie 27 został uchylony, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nie ma racji obrońca oskarżonych M. N.i P. H.podnosząc zarzuty dokonania dowolnej oceny materiału dowodowego i naruszenia art. 5 §2 k.p.k. poprzez przypisanie jego klientom występów polegających na czerpaniu korzyści majątkowych

z uprawiania prostytucji przez inne osoby (w przypadku M. N.także ułatwiania uprawiania prostytucji), podczas gdy brak jest w tym zakresie dowodów. Sąd I instancji wyraźnie wskazał, na jakich dowodach oparł swe ustalenia w powyższym zakresie. Są to przede wszystkim zeznania R. N.i wyjaśnienia D. M., ale też wyjaśnienia P. T.. Przeprowadzona analiza tych dowodów wskazuje, iż w pełni zasadnie dano im wiarę. Sąd kierował się przy tej ocenie zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Żadna ze wskazanych osób nie próbowała pomniejszyć swej roli w przestępczym procederze, co tym bardziej przemawia za ich wiarygodnością. Osoby uprawiające prostytucję, jak A. S.również w swych zeznaniach potwierdzają to co mówili N.i M.. Jak słusznie przy tym akcentuje Sąd meriti z uwagi na jej pozycję, fakt że część zarobionych pieniędzy przekazywała N., świadek nie miała informacji na temat udziału w procederze M. N.. Trudno bowiem wymagać, by osoba, na której uprawianiu prostytucji zarabiano, była wtajemniczana w szczegóły podziału pieniędzy z tego tytułu.

Sąd I instancji przedstawił w uzasadnieniu dowody, na jakich oparł się i sposób wyliczenia korzyści, jakie z przestępczego procederu osiągnęli M. N. i P. H.. Te ustalenia zasługują na pełną aprobatę. Podkreślić przy tym należy, iż wbrew zarzutowi obrazu art. 5 §2 k.p.k., właśnie wszelkie wątpliwości zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych. Przyjmując, iż M. N. czerpiąc korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne osoby otrzymał z tego tytułu pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 2400 zł, a P. H. w kwocie nie mniejszej niż 10 000 zł Sąd meriti wszystkie wątpliwości, jakie się pojawiły uwzględnił na korzyść sprawców.

Przyjęta w tym zakresie kwalifikacja prawna czynów w stosunku do obu oskarżonych z art. 204 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. nie budzi żadnych wątpliwości. Podobnie zresztą, jak wymierzone kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec M. N. i 2 lat pozbawienia wolności wobec P. H., które są adekwatne tak do stopnia społecznej szkodliwości czynów, jak i zawinienia każdego z nich.

Całkowicie nieuzasadnione pozostają zarzuty podniesione w apelacji obrońcy P. H. i M. N., jakoby naruszone zostały przepisy proceduralne, poprzez uniemożliwienie oskarżonym zadawania pytań świadkom przesłuchanym na rozprawach w dniach 5.09.2012 r., 15.10.2012 r., 19.11.2012 r., 23.11.2012 r., 14.12.2012 r., 17.12.2012 r., 23.01.2013 r., 30.01.2013 r., 25.02.2013 r., 22.03.2013 r., 12.04.2013 r., 10.05.2013 r., 14.06.2013 r., 2.08.2013 r., 26.08.2013 r., po złożeniu przez nich zeznań w ramach swobodnej wypowiedzi, a przed odczytaniem zeznań tychże świadków z protokołów, uniemożliwiając tym samym realizację oskarżonych prawa do obrony oraz poprzez uniemożliwienie oskarżonym zadawania pytań świadkowi K.K. przesłuchanej na rozprawie w dniu 23 stycznia 2013 roku pod nieobecność oskarżonych. Wszystko to znajduje bowiem oparcie przepisach procedury karnej, podobnie zresztą, jak prawo oskarżonego D. M. do odmowy odpowiedzi na pytania współoskarżonych czy obrońców.

Nie można też zgodzić się z zarzutami naruszenia przepisu art. 424 §2 k.p.k. i sporządzenia uzasadnienia w sposób sprzeczny z intencją ustawodawcy. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż uzasadnienie sporządzone przez Sąd I instancji spełnia wymogi zakreślone art. 424 k.p.k. Praktyka sądowa wykształciła modelowe zasady sporządzania uzasadnień wyroków sądu I instancji. Przestrzeganie tych reguł umożliwia prezentację wszystkich niezbędnych elementów uzasadnienia w kolejności, wynikającej z zasad procedowania oraz tworzącej pewien ciąg logiczny. Przyjmuje się następującą kolejność owych elementów uzasadnienia:

- opis stanu faktycznego ustalonego na podstawie zebranych dowodów,
- wskazanie dowodów spośród ujawnionych w toku rozprawy głównej, które zostały przyjęte za podstawę ustaleń faktycznych,
- wskazanie czy oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych przestępstw i jakie złożył wyjaśnienia,
- ustosunkowanie się sądu do wyjaśnień oskarżonego poprzez stwierdzenie, czy sąd dał im wiarę, lub odrzucił,
- analiza materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, opinii biegłych, ekspertyz, czy innych dowodów i wnioski z tej analizy,
- wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku,
- przytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary.

Wszystkie te elementy znalazły się w uzasadnieniu Sądu Okręgowego w Częstochowie.

Dodatkowo trzeba też zauważyć, iż niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 k.p.k.), co wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Jednak uzasadnienie sąd sporządza po wydaniu wyroku. Tym samym naruszenie art. 424 k.p.k. nie może mieć wpływu na jego treść. (tak m.in. wyrok SN z dnia 15 stycznia 2014r., V KK 229/13, Prok. i Pr.-wkl. 2014/4/19, wyrok SA w Lublinie z dnia

1 października 2014r., II AKa 95/14, wyrok SA w Łodzi z dnia 29 maja 2014r., II AKa 49/14).

Reasumując powyższe rozważania. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok odnośnie:

-.

- oskarżonego M. N.w punktach 2,3,5 i 7,
- oskarżonego P. H.w punktach 16,23,24 i 27,
- oskarżonego D. M.w punktach 33 i 41,
- oskarżonego D. T. (1) w punktach 47 i 50,
- oskarżonego A. Z. w punkcie 62,
- oskarżonego A. Asztęborskiego w punkcie 63,
- oskarżonego S. G. w punkcie 75

i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie z powodów wskazanych w uzasadnieniu.

Zmienił zaskarżony wyrok:

-.

- odnośnie oskarżonego M. N.w punkcie 1, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.,
- odnośnie oskarżonego D. M.w punkcie 32, poprzez wprowadzenie do opisu czynu po słowach „w zorganizowanej grupie przestępczej” słów „o charakterze zbrojnym” oraz wskazanie, jako kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary art. 258 §2 k.k. (w brzmieniu nadanym ustawą obowiązującą, od dnia 17.10.1999r.) w zw. z art. 4 §1 k.k.
- odnośnie oskarżonych M. N.w punktach 6,8 i 9, P. H.w punktach 14,15,17,18,21,22 i 26 oraz D. M.w punktach 35,38,39 i 40, poprzez wprowadzenie do opisów przypisanych oskarżonym w tych punktach czynów słów „o charakterze zbrojnym” dla określenia grupy przestępczej,
- odnośnie oskarżonego D. M.w punktach 36 i 37 poprzez zastąpienie słów „z R. N.” słowami „z inną ustaloną osobą”.

W pozostałym zakresie, jak była o tym mowa powyżej, zaskarżony wyrok, jako prawidłowy został utrzymany w mocy.